

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 25 d broj 554

KRVNIK

Hal Warner

KRVNIK

LASO 554

HAL WARNER: **KRVNIK**

Naslov originala: DEM HENKER INS GESICHT
GESPUCKT

Recenzija: Mladen Stary

Copyright: Bastei-Verlag, Bergisch Gladbach,
posredstvom Geisenheyner und Crone, Stuttgart

Prijevod: Melita Kovačević

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE Josip Adaković, dr. Vladimir Anić,
dr. Adolf Dragičević (predsjedavajući), Nenad Brixy,
Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija
Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan,
Ismet Voljević, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I OD-**
GOVORNI UREDNIK Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a
«Vjesnik» n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva
«Laso», Redakcija «Romani i stripovi», 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4,
telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost «Vjesnik» n.solo
– OOUR Novinska rotacija nsub o i OOUR TM nsub o., 41000 Zagreb, Avenija brat-
stva i jedinstva 4.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a
za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava
popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-
833-1216 SOUR «Vjesnik», Interna banka, s oznakom za «Laso». Cijena za inozemstvo:
DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci:
DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US \$ 15,00 – Uplata
za devizni račun: 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za «Laso»).

Ekonomska propaganda: «Vjesnik», Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i
jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 15.000 d, c/b stranica 10.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 554 izlazi 25. 5. 1984.

Trojica su u bijegu. Za te je ljude zima veliko iskušenje. Glad i nemilosrdna hladnoća njihovi su najveći neprijatelji. Ako ne nađu privremeni posao, moraju potražiti druge mogućnosti da prežive. Najčešće su to putovi bezakonja. Sama sudbina ih je tjerala u đavolski krug pljački i ubojstava. Tako i trojicu kauboja imenom Trampas, Bunton i Hamlin u nemilosrdnoj hajci gonjenih...

Ledeni sjevernjak urlao je kao ranjena neman prijeteci da baci iz sedla trojicu jahača.

S njihove lijeve strane pojavila se ruševina neke staje. Ledeni kristali snijega letjeli su kroz hladan zrak. Led je bio i na njihovoj odjeći i u grivama konja.

Konačno su stigli do gradića. Naprijed, gdje uska uličica završava u glavnoj, ljuljala se na uglu laterna. Hamlin i Bunton okrenuli su se i pogledali Connyja Trampasa koji se polegao na vrat svoga konja.

— Odnijet ćemo ga u staju — doviknu Hamlin, za čijeg je riđana bio privezan Trampasov konj. Vjetar mu je odnio riječi s usana, ali Bunton je ipak razumio. Kimnuo je i sjahao.

Skoro su pali u snijeg koji im je već dosizao do gležnjeva. Teško dišući, svukli su Trampasa s konja.

Trampasu nije bilo dobro. Imao je prostrijeljenu ruku, a glad, hladnoća i gubitak krvi učinili su svoje.

I u staji je bilo snijega. Ipak su pronašli jedan suhi kutak i ondje položili ranjenika.

— Ovdje nas pričekaj — reče Bunton. — Nabavit ćemo sve što nam je potrebno.

I tada su ga ostavili samog, gladnog, promrzlog i očajnog. Odveli su konje u prednji dio staje i uzdignutih ramena krenuli protiv vjetra u mračnu ulicu.

Rančerima je bilo svejedno što će se desiti s tim ljudima. Otpušteni kauboји morali su se sami pobrinuti da prežive

zimu. Mnogi nisu dočekali proljeće.

Što se tiče Trampasa i njegovih drugova, situacija je bila izrazito kritična. Mjesecima su se potucali po zemlji, od ranča do ranča, stalno se nadajući da će pronaći posao i kutak gdje bi se mogli skrasiti. Ali nitko im to nije ponudio. Istina, tu i tamo bi zaradili po koji tanjur juhe i mjesto za spavanje u staji ili sjeniku. Ali vrlo često su ih otjerali poput lopova.

Sad su stigli u taj grad, u gnijezdo koje se zove Kiowa i leži negdje između Denvera i Colorado Springsa. Trampasu je sve bilo svejedno. Prepustio se svojim prijateljima koji su otišli nabaviti nešto hrane.

Ali kako će to izvesti, čime će platiti ono što im treba?

I

— Puše! — reče Hugh Redgrave promatrajući dvojicu stranaca znatiželjno i nepovjerenljivo. — Zatvorite vrata već jednom!

Greg Hamlin se ledima naslonio na vrata. Morao je upotrijebiti svu svoju snagu da nadjača nalet vjetra. Potom se okrenuo i pogledao po salunu osvijetljenom samo s dvije svjetiljke. Pratili su ih znatiželjni pogledi malobrojnih gostiju koji su se u taj kasni sat zatekli u salunu. Bilo ih je samo četvorica. Sjedili su za stolom i razgovarali.

Hamlin i Bunton krenuše prema stolu koji je bio u blizini kamina.

Redgrave, ćelavi barmen, izašao je iza šanka. Kašljući astmatično, stao je neljubazno promatrajući novopridošle goste. S njihovih brada se počeo topiti led. Od studeni plava lica i neuredna vanjština rekli su mu dovoljno. Da, odmah je shvatio da pred sobom ima skitnice. Bili su to jahači grube linije, kako nazivaju ove nezaposlene kauboje.

— Želite li što popiti ili ste samo došli da se ugrijete? — htio je znati.

— Željeli bismo dva groga — odgovori Hamlin — i nešto za jelo. Dajte bilo što, samo da je toplo. I mnogo!

Redgrave je najprije donio čaše s grogom, a zatim nestao u kuhinji.

Četiri čovjeka za susjednim stolom nastavila su svoj razgovor. Stranci ih više nisu zanimali.

— Želio bih da je Trampas s nama — reče Hamlin nakon što je promrzle ruke malo zagrijao na toploj čaši. — Jadni davo!

Bunton je kimnuo. Bio je to čovjek tridesetih godina, ali zbog svoje raščupane brade izgledao je mnogo starije.

— Da, Greg. I ja bih mu priuštio grog i topao obrok. Ali samo bi nam smetao pri onom što planiramo. Ti to znaš.

Hamlin se ponovno primio toplog napitka. Bio je istih godina kao Bunton, samo malo viši, plavokos i plavook i u normalnim okolnostima vrlo lijepo građen. Sada je bio samo svoja sjena, neishranjen i omršavio. Na gornjem dijelu lica već su bili vidljivi tragovi promrzlina, jednako kao na nosu.

Po teškim su koracima znali da se barmen ponovno vratio za šank. Donio je dva puna tanjura toplog graha s mesom.

Promrzli kauboји halapljivo su navalili na jelo. Bili su uvjereni da još nikad u životu nisu jeli tako dobru hranu.

– Ne jedi tako brzo! – opomenuo je svog prijatelja Bunton. – stari nas promatra.

Hamlin je priznao da Bunton ima pravo. Ne smije suviše pokazati svoju izgladnjelost. Inače će Redgraveu odmah biti jasno da danima nisu ništa okusili, a odatle će zaključiti da vjerojatno neće imati čime platiti. Prisilio se da jede polagano.

– Stalno mislim na Trampasa – reče potišteno. – Ipak, da zbog njega pokušamo na blagi način?

– Kako? – zapita Will Bunton.

– Da otkrijemo karte. Možda će se naći netko tko će se htjeti pobrinuti za Trampasa.

– Sanjaš – reče Bunton ljutito – ili si se možda odjednom uplašio?

– Ne, Will. Samo mislim na našeg prijatelja.

– Njega nitko neće uzeti. Ne bez novca. Stari ćelavko za šankom ne bi nam besplatno dao ni tanjur juhe. Što misliš, što će nam ispričati ako mu sada kažemo da smo bez jednog jedinog centa? I ti umišljaš da bi netko imao toliko samilosti da Connyja Trampasa objesi sebi na leđa? Ne, Greg, s tim ne možemo računati.

– Imaš pravo – reče Hamlin utučeno. – Nitko ne želi imati posla s ljudima naše vrste.

U Buntonovim očima iznenada je bljesnula mržnja.

– Moramo uzeti ono što nam je potrebno i ne smijemo suviše birati.

Ljutito je praznio svoj tanjur. Kad je bio gotov, odgurnuo ga je od sebe i tiho nastavio:

– Ovdje ćemo naći sve što nam je potrebno. Time mislim i na novac. Ima ga dovoljno da negdje prezimimo. Ako ga namaknemo i Trampas ima šansu da preživi. Samo mora izdržati. Možda još dva ili tri dana. Iz ovog kraja ćemo morati nestati.

Kod susjednog stola pomačnule su se stolice. Dvojica su ustala, ostavila novac na stolu i nestali. Hamlin je gledao u njih nakon kratkog poz

Ledeni zrak koji je nakon otvaranja vrata ponovno prodro u lokal, podsjetio je Hamlina i Buntona na ono što ih

čeka vani. Iako Redgarevljev salun nije zapravo bio nimalo udoban i lijep, činio im se kao najljepše mjesto na svijetu. Budući da su dobro znali da tu blagodat mogu koristiti samo kratko vrijeme, uživali su u svakom trenu.

– I ostali će vjerojatno uskoro otići – prošapta Bunton.

– Već je ponoć, Greg.

Jedva je to rekao, kadli se vrata ponovno otvore. Ovaj puta izvana je ušao visok, tamnooki čovjek, na čijem je kaputu zasjala metalna zvijezda.

Hamlin je opsovao.

– Samo nam je on još manjkao.

Bunton je zašutio. Nije mu bilo lako pri duši.

– Zdravo, MacBrain! – doviknu barmen iza šanka.

– Zdravo, Redgrave! – Pomoćni šerif MacBrain zatvori vrata iza sebe. Kratko osmotri prostoriju, a onda se zaputi prema baru.

– Kakvo vrijeme! Dajte mi viski.

Redgrave mu je natočio i dodao čašu.

– Takve hladnoće već dugo nije bilo. Ni psa ne možeš istjerati van.

Odšepesao je do peći i nabacao u nju još nekoliko cjepanica.

Hamlin i Bunton su se pogledali.

– Onaj MacBrain nas promatra... U ogledalu – doda Hamlin.

– Neka. Morao bi biti vidovnjak da pronikne naš plan. Vjerojatno je u svom posljednjem obilasku grada.

Hamlin je htio nešto odgovoriti, ali im je prišao Redgrave da pokupi posude.

– Želite li sobu?

Izmijenili su poglede.

– Moramo vidjeti da li imamo dovoljno novaca. Ako ne, pronaći ćemo kakvo mjesto u javnoj staji.

– Bojim se da je puna – promumlja, te nestane u kuhinji.

MacBrain se ledima okrenu prema šanku i prodorno ih pogleda.

– Kauboji? – upita.

Hamlin kimnu.

– Da. Ali za sada bez posla.

– Odakle dolazite?

– Sa sjevera – odgovori Hamlin.

U tom času prišao je Redgrave i položio račun na stol.

– Tri dolara i šezdeset centi.

– U redu. – odgovori ležerno Bunton. – Donesite nam još dva groga. – Pričekao je dok se stari nije udaljio. – Ako odmah bude zahtijevao svoj novac, gotovo je s nama. Završit ćemo u zatvoru.

Kad se Redgrave vratio s pićem, samo je dopisao novi iznos na račun.

– Moramo čekati – reče Bunton. – Možda šerif uskoro ode.

Malim gutljajima ispijali su toplo pice.

Ljudi na susjednim stolovima također su ispraznili svoje čaše. Platili su i izišli u hladnu noć.

U salunu su osim barmena i šerifa bila još samo njih dvojica. S mukom su skrivali svoju nervozu. Nisu više govorili, samo su nijemo držali ruke na čašama osluškujući zavijanje vjetra.

Proklinjali su MacBraina koji nikako da krene na zadatak. Možda neće otići dok su njih dvojica u salunu? Da li nešto sluti?

No onda je MacBrain ipak ispio svoj viski.

— Do sutra — reče i krene prema vratima.

Kauboji su osjetili njegov pogled na svojim licima, a onda je ipak izišao ne rekavši ništa.

Barmen je završio s pranjem čaša. Pogledavao je na zidni sat, a onda njih dvojicu, koji nikako da se rastanu s toplom peći.

— Ne želim zbog vas ovdje prosjediti cijelu noć. Želite li sobu ili ne?

— Na žalost, ne možemo je uzeti — odgovori Bunton.

— Onda platite i nestanite. Ovo nije mjesto za ugrižavanje.

Gostioničar baš nije bio ljubazan. Stajao je iza bara vrebajući. Vjerojatno je za šankom imao kratkocijevnu sačmaricu, koju će dohvatiti čim osjeti nešto sumnjivo.

Hamlin je pod stolom već izvukao revolver. Samo Bunton ga je vidio i nogom nagazio svog prijatelja da ga opomene. Shvatio je da im Redgrave više ne vjeruje, a odavde ga ne mogu napasti. Redgraveu je bilo dovoljno da se sagne, jer je već imao zaklon.

Gostioničar nije promijenio položaj. Stajao je i čekao. Nije im htio prići.

— U redu — reče Bunton — dobit ćete svoj novac. — Uzeo je ispisani račun sa stola i krenuo prema šanku.

Redgrave je promatrao kako bradati kauboj poseže u džep svoje krznene jakne. Na trenutak je povjerovao da ga je slutnja prevarila i da će zaista dobiti svoj novac. Taj trenutak bio je dovoljan da se stvari bitno promijene.

Buntonova desnica je proradila. U njoj se sada nalazio kolt kratke cijevi.

Redgrave se zabuljio u otvor revolverске cijevi. Potom se začulo škljocanje, jer je Bunton palcem napeo kokot.

— Znao sam — prostenja -- Znao sam...!

— Bez brbljanja — prošapta Bunton. — Ako budete pravili poteškoće, bit ćete mrtvi!

Redgrave se ugrizao za usnu. Ruke je položio na šank da pokaže da se neće braniti. Potpuno je shvatio ozbiljnost situacije.

— Konačno je krenulo — dobaci Hamlin.

Ustao je sa svojeg mjesta i prišao šanku.

Zašao je za leda Redgraveu. Prvo što je ugledao bila je dvojcijevka greener. Potom mu je zabio revolver u slabine.

— Na koljena, prijatelju! Neka ti ne padne na pamet da posegneš za puškom.

— Što hoćete od mene?

Hamlin nije ništa odgovorio, samo je pojačao pritisak. revolvera na leda.

Kad se barmen spustio na koljena, pogodio ga je drškom revolvera po potiljku. U lubanji mu je nešto eksplodiralo, a onda se skljojao na pod.

— To je dovoljno da odspava neko vrijeme — reče Hamlin — ali svejedno ćemo ga svezati.

Bunton je kimnuo, a zatim skočio za šank. Kratko je pogledao svog prijatelja, a zatim se prignuo i okrenuo Redgravea na leda.

— Potreban nam je konop, Greg, i rupčić da mu začepimo usta.

Hamlin je izvukao remen iz torbe. Njime su svezali nemoćnog barmena.

— To je za sada dovoljno, Will. — Hamlin se uspravio i oslušnuo. No ništa se u kući, nije čulo osim vjetra koji je vani još divljao.

— Ako ima ženu, ta već odavno spava. Idem sada u kuhinju da uzmem hrane. Ti malo pripazi.

Bunton je kimnuo. Kad je njegov drug nestao kroz pokrajnja vrata, zaključao je ulazna vrata. Stakla na prozorima bila su pod debelim ledenim cvijećem, te se ionako ništa nije vidjelo unutra. Zašao je za šank i izvukao blagajnu. Brzo je strpao sav novac u džep.

— Koliko ima? — upita Hamlin koji se upravo vratio iz kuhinje s punom vrećom hrane.

— Oko dvije stotine. Možemo biti zadovoljni, Greg

— Onda nestanimo! Trampas je sigurno već nestrpljiv. — Hamlin je stavio još dvije boce viskija u vreću, a treću pod kaput. Zatim je vreću prebacio preko ramena.

I Bunton je uzeo dvije boce viskija. Natakao je na glavu krznenu kapu i sa žaljenjem još jednom pogledao peč. S koltom u ruci krenuo je prema vratima. Hamlin se pošao za njim.

Izašli su u noć, u nemilosrdno hladnu zimsku noć, u kojoj je carevao vjetar. Jedino što su znali bilo je da neko vrijeme neće umrijeti od gladi.

Butnon se mogao lakše kretati. Lijevom rukom je zatvorio vrata. Glavu je uvukao među ramena prije nego se okrenuo prema vjetru i snijegom zamećenom drvenom nogostupu.

Ulica je bila tamna i prazna. Nigdje nije bilo ni žive duše. Iza prozora kuća već odavno nije gorjelo svjetlo. Samo se svjetiljka na uglu ulice ljuljala na vjetru.

Načinili su pet koraka, kadli odjeknu nečiji oštar povik.

— Hej, vas dvojica!

Glas im se odmah učinio poznatim. Bio je to glas pomoćnog šerifa MacBraina. Bunton je opsovao. Okrenuo se i ugledao šerifa kako stoji pod strehom jedne kuće.

Zapravo, vidio je samo tamnu siluetu. Bez razmišljanja je izvukao kolt i opalio. Hitac je oštro odjeknuo. Popratio ga je krik.

Mac Brain je bio pogoden, nema sumnje. Kad su se okrenuli, vidjeli su da je polako pokušavao doteturati do stupa koji je podupirao strehu, a zatim je pao.

Pojurili su. Već su došli do laterne koja je slabim svjetlom osvjetljavala ulicu. Iza njihovih leđa odjeknu hitac.

Will Bunton je osjetio udarac kugle. Prodrila je u njegovo desno rame, odbacujući ga naprijed. Skoro je pao. Zadržao se u posljednjem trenutku, ali je izgubio kolt. Pred očima mu se zacrnjelo.

MacBrain je zapucao još jednom, ali ovoga puta nije pogodio. Bunton se zadržao na nogama. Okrenuo se da potraži kolt.

— Dalje! — tjerao je Hamlin.

— Dodi već jednom, do đavola!

Will Bunton je potrčao.

Vjetar koji je divljao rubom usjekline prijetio je da će ugušiti vatru. Greg Hamlin je stajao i svojim tijelom štitio plamen od naleta vjetra.

— Uskoro će biti toplije — reče gledajući svoje drugove. Oni su doduše sjahali, ali se nisu odmaknuli od svojih konja, kako bi se grijali uz njihova tijela. Trampas i Bunton držali su se čvrsto za jabuke na sedlima, jer inače ne bi mogli ostati na nogama.

Jahali su skoro tri sata. Najprije su krenuli prema sjeveru, a onda zaokrenuli na zapad. Hamlin, koji je sada preuzeo brigu o svemu, odredio je pravac kojim će ići. Mislio je da će tako lakše pobjeći i zavarati eventualnu potjeru. Bilo mu je jasno da će ih progoniti.

Do sada, međutim, nisu opazili tragove potjere. Hamlin je u proteklih nekoliko sati provjeravao, ali nije opazio nikakvo svjetlo, niti čuo išta sumniva. Zato su se usudili da zapale vatru i malo se odmore.

Will Bunton i Conny Trampas svakako su trebali odmor. Bunton je bio ozbiljnije ozlijeđen od Trampasa i putem je izgubio mnogo krvi. Kod Trampasa je slabost već postala redovno stanje.

Hamlin je nabacio još nekoliko grana u oganj, a onda je uzeo vreću s hranom. Položio ju je na pokrivač kraj vatre i otvorio.

– Gladni ste, zar ne? – upita.

Trampas i Bunton su prišli vatri. Čučnuli su jedan kraj drugog. Hamlin je izvadio hranu iz vreće. U kuhinji kraj saluna našao je mesa i kobasica i drugih namirnica.

– Prihvatite se!

Trampas je uzeo kobasicu, natakao je na granu i držao iznad vatre dok se nije ispekla, a onda je halapljivo progutao.

Bunton je ponovno bio gladan. Jeo je koliko je mogao. Pri tom je zaboravio na bolove koji su ga mučili. Hamlin je suzdržljivo jeo. Najprije je skuhao kavu u loncu. Dok voda nije zakuhala, promatrao je svoje drugove.

Trampas i Bunton bi mogli biti braća. Obojica su bili tamnokosi i vitki. Možda su izgledali tako slični zato što su obojica nosila zapuštene brade i bili podjednako mršavi. I odjeća im je bila podjednako pohabana.

Hamlin je u sebi opsovao, kad je pomislio kako će se teško probijati dalje. Dosad je bio veliki problem jednog ranjenika vući sa sobom, a sad je i Bunton ranjen, a moraju bježati. On, Hamlin, morat će se sam brinuti za sve.

Kad je kava bila gotova, ulio je u nju malo viskija.

– Pijte! – reče – i jedite koliko možete! Ima dovoljno.

– Odakle vam sve to? – bile su to Trampasove prve riječi otkako su pobjegli iz Kiowa. To što je progovorio, bio je dokaz da se malo oporavio i da opet može sudjelovati u događajima.

Hamlin mu je šturim riječima ispričao što se sve dogodilo. Tada je zavladala šutnja. Kad su se dovoljno najeli, podijelio je Hamlin preostalu hranu u torbe na sedlima. Zadržao je samo bocu viskija. Ponovno je čučnuo i pripalio cigaretu. Bile su to, naravno, cigarete iz Redgraveljevog saluna.

– Hoćete li jednu? – upita ih obješenjački.

Samo je Trampas htio pušiti. Bunton je odmahnuo glavom. Momak je bio vrlo blijed, jedino su promrzline na njegovom licu dobile tamnocrvenu boju. Oči u mu poprimile staklasti sjaj. Bilo je očito da trpi od bolova.

Hamlin i Trampas su zapalili cigare. Dugo vremena je prošlo otkako nisu pušili.

Vatra ih je ugrijala. Snijeg se oko nje počeo topiti. Drveće je vatru štitilo od vjetrova. Bilo je to dobro mjesto za logor.

U daljini su zavijali vukovi.

– Naši tragovi su zameteni – reče iznenada Hamlin. – Vjerujem da imamo priliku da se izvučemo.

– Možda – promulja Trampas. – Ali može biti da nas sli-

jede građani Kiowa sa svjetiljkama. Možda su negdje blizu nas.

– Tada bismo vidjeli svjetla – proturječio mu je Greg Hamlin. – Ne, ne vjerujem da nas slijede. – Gurnuo je čizmom nagorenu granu u vatru, a onda dobrono povukao iz boce. Zatim ju je dodao Trampasu.

– Mislim da nema nikakve opasnosti ako ostanemo ovdje još malo. Poslije ćemo krenuti dalje prema zapadu.

Vukovi su opet počeli svoj koncert. Ovaj put bili su nešto bliže. Konji su postali nervozni.

– Možda osjećaju krv? – upita Trampas.

Hamlin nije odgovorio. Zabrinuto je pogledao u Buntona koji se iznenada prevalio u snijeg.

– Will?

Will, Bunton nije odgovorio. Bio je u nesvijesti. Hamlin ga je povukao na pokrivač. Bespomoćno je pogledao Trampasa.

– Zar ne možeš ništa učiniti za njega? – upita Trampas.

– Što to? Samo liječnik mu može pomoći. Mislim, zaista pomoći.

– Imaš pravo. Kakve koristi ima od toga ako pogledaš ranu? Metak mu i tako ne možeš izvaditi. Hladnoća je najgora za ranu.

– Tako je. – Hamlin je kleknuo kraj onesviještenog prijatelja. – Na žalost ništa ne mogu učiniti za njega. Barem u ovom času to ne mogu.

Nakon toga posegnuo je Buntonu u džep i uzeo mu novac koji su oteli barmenu. Brojao ga je u odsjaju vatre.

– Dvije stotine trideset i pet dolara – reče zadovoljno.

– I njih ste oteli? – Trampas je bio ljut. – Do đavola, o tome nisam imao pojma!

– Sad znaš. – Hamlin je pogledao prijatelja preko vatre. – Smeta te što imamo novaca?

– Hm, to što ste uzeli samo pogrošava naš položaj.

– Može biti. Bili bismo ludi da smo ga ostavili. Sad možemo makar kupiti vozne karte do Novog Meksika.

– Vozne karte? – Trampas ga je pogledao ništa ne razumijevajući.

– Tako je. Idemo prema zapadu. Potražit ću neku željezničku postaju i kupiti karte. A onda ćemo se lijepo odvesti na jug. Tamo je toplije nego ovdje.

– Svejedno, nije dobro što ste uzeli novac. Ako ukrademo hranu, to se još može razumjeti. Dovoljan je problem što ste pucali na šerifa, ali ukrasti novac. Do đavola, Greg, to je sad razlog da nas gone dok nas ne uhvate. Onaj incident sa šerifom sad dobija novu težinu.

Hamlin je slegnuo ramenima.

– Tu se ništa ne da promijeniti. Osim toga, novac nam je potreban. Ako nemaš ništa protiv, ja ću ga čuvati. – Spremio

ga je u džep. — Da, tražit će nas, ali nikad nas neće pronaći, ako pravovremeno stignemo do stanice. Moramo na jug, a za to nam je potreban novac. Za nekoliko dana možemo stići u Novi Meksiko. A onda imamo svoju šansu. Ne zaboravi to, prijatelju.

Trampas je šutio. Misli su mu bježale glavom. Tištalo ga je to što su njegovi prijatelji postali zločinci Doduše, postali su to iz očaja, u situaciji kad se zaboravlja na moral i zakon, kad je jedino važno preživjeti. Ipak, nije mogao odobriti to što se dogodilo.

— Suviše razmišljaš — odgovori Greg Hamlin. — Čemu kad to i onako ne vodi ni čemu? Osim toga, nismo mogli drugačije postupiti. Da bismo došli do novca, mogli smo u najgorem slučaju prodati naše konje, a to je kraj za kauboja. Za nekoliko tjedana i tako ne bismo više ništa imali, a zima je duga. Znaš li što znači biti bez novca, a nemati mogućnosti da odeš na drugo mjesto? I čekati kao pas da negdje ukradeš odbačenu kost. Ovako smo barem pokretni.

Conny Trampas je htio nešto odgovoriti, ali je zašutio i osluškivao zavijanje vukova. Čini se da su im se vukovi približili na svega pola milje. I mora da ih je mnogo. Jedan čopor nalazio se na istoku, drugi na zapadu.

— Prokletnici, još će nam uznemiriti konje. Jesi li ih do-

bro svezao, Greg? — upita zabrinuto.

— Da! — Hamlin je ispraznio bocu viskija i bacio je u snijeg. Zatim je ustao. — Mislim da bismo sad mogli krenuti. Vjetar se malo smirio. Ovo zavijanje vukova ide mi na živce.

Stavio je ruke u krznene rukavice i obrisao sedlo. Nastojao je smiriti konje. No, oni su i dalje nervozno frktali. Vučji koncert se pojačao. Izgleda da se i sa sjevera javlja nov čopor.

— Kruže oko nas — viknu Trampas. — Možda je bolje da ostanemo ovdje. Neće se usuditi prići vatri. Ali vani...

— Neće ni vani — prekinu ga Greg. — Konačno, trojica smo. Čim ugledamo prvog vuka, ustrijelit ćemo ga. Svi ostali će navaliti na njega, a onda ćemo imati mira.

Nakon tih riječi, uhvatio je Buntona i podigao ga na noge. Bunton je zastenjao, ali se nije osvijestio. Hamlin ga je vukao do konja i podigao u sedlo. Oznojio se od napora, ali je uspio. Konačno je privezao Buntonove ruke za jabuku sedla, a noge mu je zatakao u stremen. Bunton tako neće pasti s konja.

— Mučiš se s nama — reče Trampas. — Zašto zapravo? Sam bi imao mnogo bolje šanse.

— Istina je. Jednostavno bih mogao odjahati.

— Zašto to ne učiniš?

Plavokosi momak se nasmijesio.

— Zbog vukova, prijatelju. Da sam sam, možda bi me dohvatili.

— Ne, to nije razlog.

— U redu, odat ću ti zašto se još nisam odijelio od vas. Da, bez vas bih zaista imao bolju šansu da napustim ovu prokletu zemlju. Ako dodem s vama do željezničke postaje, tek ću upasti u oči. Možda će biti poteškoća, a možda ni nema vlaka prema jugu. Ali ipak vas neću ostaviti na cje-dilu. A sad uzjaši, Conny Trampas. Možeš, zar ne?

Trampas se u međuvremenu zaista oporavio. Toplina vatre i dovoljno hrane, te topla kava i viski, dali su mu nove snage. Doduše, s naporom, ali ipak bez tuđe pomoći. Uspeo se u sedlo.

Hamlin je pospremio ono malo posuda koje su imali za logorovanje, a zatim je Buntovnog konja svezao za svog ridana.

Krenuše. Izjahali su iz usjekline i vatru ostavili iza sebe. Pred njima se pružala ravnica. Vjetar je i dalje divljao, ali nije više bio tako jak kao prije.

Greg Hamlin je jahao na čelu. Iza njegovog konja bio je svezan Buntovov konj. Buntov je više ležao uz vrat svog konja, nego što je sjedio. Conny Trampas jahao je uz Buntona.

Pratilo ih je divlje zavijanje vukova. Greg Hamlin je skinuo rukavicu s desne ruke i uzeo revolver.

— Slijede nas! — viknu Trampas. — Trebali bismo jahati brže, Greg.

Hamlin nije odgovorio. Pogledao je iza sebe. Vidio je mnoštvo crnih sjena kako klize po bijelom snijegu. Vukovi su im se već opasno približili.

Plavokosi kauboj potjerao je konja prema grmlju. Ondje je zastao i još jednom se ogledao. Kretali su se brzo i tiho. Bilo ih je najmanje dvadesetak. Kad su se približili na desetak metara ispred njih, mogao im je vidjeti svjetlucanje bjeloočnica. Pustio ih je da se još približe, a onda je podigao kolt i zapucao nekoliko puta za redom.

Nastalo je komešanje. Dva vuka su pala. Ostali su prestrašeno ustuknuli. No onda su nanjušili svježu krv i kao pomahnitali bacili se na svoje ranjene drugove.

Greg Hamlin je promatrao jezivi prizor. Brzo je ispucane metke zamijenio.

— Nadam se da smo ih se riješili, Conny. Idemo dalje!

Pognali su svoje prestrašene konje. Buntov je zastenjao. Čini se da se osvijestio od pucnjave. Nekoliko trenutaka je sjedio uspravno u sedlu, a onda mu je glava ponovno pala na vrat konja.

Vukovi su se zaustavili, ali njihovo zavijanje još im je odzvanjalo u ušima.

A onda su opet pojurili za njima. Bio je to velik čopor,

mного veći nego onaj ranije. Bilo je najmanje četrdeset do pedeset životinja. Predvodio ih je snažan mužjak. Ostali su ga slijedili.

Još su držali razmak jer su se bojali. Lekcija koju su malo prije dobili, bila im je dobra pouka. A onda je glad postala jača.

— Napast će nas! — poviče Conny Trampas. U tom času povukao je revolver. I Hamlin je dohvatio svoj kolt. Psovao je. Usprkos hladnoći, znoj mu je oblijevao čelo. Shvatio je da su u smrtnoj opasnosti. Nalazili su se na otvorenoj zemlji, koja nije davala nikakve zaštite.

— Trebali smo ostati kod vatre — kriknu Trampas. — Ovdje nemamo nikakve šanse.

— Samo mirno! Ne gubi živce! — odgovori Greg Hamlin. — Još nije ništa izgubljeno. Ako ih nekoliko ustrijelimo možda ćemo ih se riješiti.

Zastali su, jer bijeg nije imao nikakvog smisla. Vukovi su silovito jurili preko čvrsto smrznutog snijega. Bili su mnogo brži od konja, koji su zapadali u duboki snijeg.

Trampas je već počeo pucati. Pogodio je jednog, a drugi metak je promašio, jer je u tom trenutku njegov konj krivo stao, tako da je skoro izletio iz sedla.

I Hamlin je zapucao. Jednog vuka je ranio i ubio još jednog, koji je htio skočiti na Buntanovog konja. Hladnokrvno je pu-

cao u gomilu podvljajalih životinja.

Neprestano pucanje i bljesak hitaca iz revolverskih cijevi malo je zadržalo čopor. Ali samo na kratko. Ponovo su počeli skakati i jurišati. Tako su bili izgladnjeli, da se više ničega nisu bojali. Jednostavno su se bacali na ranjene i ubijene životinje, no velika većina nastavila je opasnu utrku.

Kauboji su za čas bili opkoljeni razjarenim vukovima. Trampas i Hamlin očajnički su se borili za svoju kožu. Koltovi su rigali vatru i olovo. Pucali su bez prestanka. Dobro bi im došle puške, no prodali su ih kad su ostali bez novca.

Koltovi su požnjeli krvavu žetvu. Konji su bili prestrašeni, pa su ih teško držali pod kontrolom.

Buntonov kulaš se prestrašeno ritao. Otimao se nastojeći da se oslobodi. Prestrašeno je njištao. Detonacija i prisustvo grabežljivih životinja panično su ga prestrašili.

Iznenada je skočio naprijed. Laso kojim je bio svezan za Hamlinovog ridana, napelo se tako da je ridan skoro pao. Kulaš se opro o zadnje noge, a onda skočio u stranu kad je vidio da naprijed ne može. Laso je došlo na stijenu koja se iskrala iz snijega i prerezala ga.

Osjetivši iznenadnu slobodu, pojuri. Na leđima mu je bio ranjen čovjek, koji je samo be-

spomoćno stenjao. Bunton nije pao zahvaljujući tome što je bio vezan.

Kulaš je pravio račun bez krčmara, odnosno bez vukova. Glavnina čopora pojurila je za njim i sustigla ga već nakon dvadesetak metara.

Hamlin i Trampas nisu to mogli spriječiti. I sami su bili u opasnosti. Hamlin je upravo ustrijelio vuka u skoku, koji bi ga srušio s konja da ga nije uspio ubiti.

Začuo se jeziv krik. Nekoliko vukova je skočilo na Buntonovog konja. Jedan je zgrabio Buntona za nogu. Zario je zube u meso, a drugi je zagrizao u leđa kulaša. Konj se grčevito branio zadnjim nogama, a onda su mu još dvojica skočila za vrat.

Hamlin je promatrao što se događa. Bio je užasnut. A onda se trgnuo i naciljao na vuka koji je zagrizao u Buntonovu nogu.

Klik! Kolt je bio prazan...

I Trampas je ispucao sve metke iz bubnja. U njihovoj blizini bilo je još vukova. Na sreću nisu ih više napadali. Možda su se prestrašili pucnjave i mrtvih. Ili su možda u Buntonu i njegovom konju uvidjeli priliku da lakše dođu do plijena? U svakom slučaju, povukli su se.

Bunton je nekoliko puta kriknuo. Vuk je još visio na njegovoj nozi i ništa nije mogao učiniti da se obrani.

Njegov konj se hrabro branio. Kopitima je razmrskao lubanje dvojici, ali više nije mogao ništa. Ostali su otkidali s njega velike komade mesa.

Trampas i Hamlin nastojali su što brže napuniti revolvere, ali Buntonov kulaš je jako krvario. Nije izdržao, pao je. Žalosno je zanjštao, a i Bunton je završtao kao da ga netko natiče na ražanj. Zajedno s konjem nestao je u vučjoj gomili.

Conny Trampas i Greg Hamlin nisu mogli pomoći prijatelju. Njihovi živci nisu mogli podnijeti ono što se događalo pred njihovim očima. Krv u žilama kao da im se sledila.

– Te beštije! – izusti Conny Trampas.

Bilo je užasno, ali nije mogao odvojiti oči od te strašne scene.

– Will je u Kiowi pucao na pomoćnog šerifa – reče Hamlin muklim, stranim glasom. – Možda se moralo tako dogoditi, da baš on plati životom. Vukovi imaju svoju žrtvu, možda će nas sada pustiti na miru. Dodi, nestanimo odavde što prije!

Nemilosrdno su pognali prestrašene konje. Nisu ni pomislili da hicima otjeraju vukove s leša svog prijatelja. Užas ih je tjerao naprijed.

Uskoro će svanuti. Prešli su zamrznuti potok i krenuli dalje prema zapadu. Poprište jezo-vite priče ostalo je iza njih.

III

Victoria Murray je zbog svoje sjajne crne kose sličila Meksikanki. Imala je tamne sanjarske oči, besprijekorno građeno tijelo i lice na kojem su joj zavidjele sve djevojke i žene iz njezinog kraja.

Slim Malone nije u ovom času obraćao pažnju na nju. Sjedio je zatvorenih očiju i prekrivenih nogu na deblu, pružajući lice suncu, koje je ovog zimskog dana prvi put zasjalo nakon dugog tjedna.

Nije bila naviknuta da je netko ne opaža kad je u njezinom društvu. Bila je naviknuta da uživa svu pažnju. Odlučila je da pokaže Slimu da je važnije da brine o njoj, nego da se sunča.

Zgrabila je šaku snijega, bijelog i mekanog poput vate i napravile dvije grude. Podigla se na prste i bacila ih Slimu u lice. Skočio je hvatajući zrak. U ušima mu je zabrujao djevojinčin zvonki smijeh.

— Samo pričekaj, ti mala divljakušo — poviče — to ćeš mi platiti!

Pograbio je punu šaku snijega. Htio joj je vratiti milo za drago, ali počela je bježati. Porjurio je za njom.

Slim Malone je bio snažno građen i visok mladić od dvadeset i šest godina. Njegovo markantno lice bilo je otvoreno, iskreno i tvrdo, ukrašeno lijepim plavim očima. Imao je

tamnoplavu poludugu kosu. Dosezala je do ovratnika njegove krznene jakne.

Victoria je potrčala, ali je stala na rub kaputa i pala.

Slim ju je u tom času sustigao i bacio se na nju s namjerom da joj lice dobro natrlja snijegom. Branila se i vrištala, ali onda je zašutjela, jer joj je Slim poljupcem zatvorio usta.

Bio je to dug poljubac. Victoria Murray, kći rančera kod kojeg je radio kao kauboj, čini se da nije imala ništa protiv. Nije se više branila. Štoviše, Slim je čak, bio uvjeren da želi tu nježnost. Uzvratila mu je poljubac žestinom svojih devetnaest godina.

Tek kad ju je pustio, ponovno se počela buniti.

— Neodgojeni tip! Mislim da ti to ne spada u dužnost. Moj otac ti je zapovjedio da me pratiš na jahanje.

Slim se obješenjački smješkao pokazujući red zdravih bijelih zubi.

— Imaš pravo, Vicky. Mogao bi se ljutiti ako te zavedem. Osim toga, za to je zaista suviše hladno. Dođi, idemo na trag!

Povukao ju je na noge, a zatim joj nježno stresao snijeg iz kose. Zagrlio ju je i tako krenuše prema konjima koji su bili svezani malo dalje. Odvezao ih je i pomogao joj da uzjaše.

Vraćali su se na ranč. Svuda oko njih bila je nepregledna

bjelina, koja je premda je djelovala napušteno pružala veličanstvenu sliku. Tek poneko ogoljelo drvo ukrašavalo je krajolik.

Priroda je mirovala. Samo je snijeg ponekad pod konjskim kopitima zaškripao.

Nakon sat jahanja ugledaše prve zgrade ranča Anchor. Stajale su u podnožju obronka i pružale veličanstven pogled. Naročito je glavna kuća izgledala poput utvrđenja. Krovovi pokriveni teškim snježnim pokrivačem ljeskali su se na suncu.

Slim Malone je radio na ranču Anchor tek nepunu godinu dana. Ipak se ovdje osjećao kao kod kuće. Ako se veza između njega i Victorije i dalje bude razvijala kao što je počela, uskoro će biti svadba.

Vicky, tako su djevojku zvali, bila je jedino dijete Joea Murraya. Njegova žena umrla je pri porodu i tako mu se nikad nije ispunila želja da ima sina. A po drugi put se nije htio ženiti.

Vicky će jednog dana postati gospodaricom ranča. A da bi ga mogla dobro voditi, potrebno je da ima valjanog čovjeka uza se. Neko, tko se zna boriti i tko mnogo zna o govedima.

Mladi, pristali Slim imao je sve uvjete za to. Murray je bio s njim vrlo zadovoljan. Jasno je dao do znanja da nema ništa protiv ako mu postane zetom.

Većina kauboja na ranču Anchor smatrala ga je budućim gazdom.

Kad su Slim i Vicky stigli na ranč, ugledali su pred glavnom kućom nečije konje. Pokazivali su umor dugog jahanja. Iz kože im se pušila para.

Dojahali su do ulaza u kuću. Baš kad su sjahali, izišao je iz kuće šerif Weaver s dvojicom ljudi. Murray je bio mršav čovjek ranih pedesetih godina. Držanje mu je bilo uspravno, a tijelo čvrsto. Iznad oštih očiju padala mu je sijeda bujna kosa.

— Šerif i njegovi ljudi gone dvojicu ubojica — reče Joe Murray. — Jeste li usput vidjeli kakve sumnjive jahače ili njihove tragove?

— Ne — odgovori Slim, koji je pomagao djevojci da side s konja.

— Tražite dvojicu jahača? Ubojice? Što su učinili?

— Ubili su mog pomoćnika, Jessea MacBraina — reče kratko. Ponovio je cijeli izvještaj koji je maločas dao Murrayu.

— Jedan od njih — nastavio je šerif Weaver — visok je i tamnokos. Drugi je plav s izrazito velikim nosom. To mi je ispričao Hugh Redgrave. Ali koji je od njih ubio MacBraina, saznat ćemo tek kad ih uhvatimo. MacBrain je ranio svog ubojicu.

— Redgrave, znači, može lako prepoznati ubojice? — upita Slim.

– Da, kaže da se može zakleti. Možda ćemo ih uhvatiti zajedno. Dvanaest grupa po tri čovjeka pročešljavaju okolinu – nadopuni šerif. – Naravno, možemo imati i smolu pa da ih ne nademo. Novi snijeg i vjetar mogu uništiti sve tragove. Čak ne znamo u kojem pravcu su krenuli. Mogu biti svugdje. Iako je moguće da se i ovdje pojave. Vjerujem da znate što vam je dužnost ako se to dogodi.

– Naravno – reče Murray – držat ćemo oči otvorene.

– U redu. Tko ih uhvati, dobit će nagradu.

– To me ne zanima – upadne u riječ Slim.

– Možda zanima nekog od vaših momaka. Dakle, pripazite!

Nakon ovih riječi šerif je sa pratiocima odjahao iz dvorišta ranča.

IV

Tupo je odjeknuo hitac na dalekom brežuljku. Hamlinov ridan je još jednom podigao glavu, a onda se strovalio u snijeg koji se odmah obojio njegovom krvlju.

Hamlin je spustio kolt. Tužno je pogledao Trampasa. Morao je ustrijeliti konja, jer se na svježem snijegu okliznuo i slomio nogu.

Gubitak životinje teško ga je pogodio. Bilo je to njegovo najskupocjenije dobro. Osim toga,

neće napredovati tako brzo kao do sada.

– Ne uzimaj to tako tragično – promrmlja Trampas kad je vidio kako mu je prijatelj potresen. – Uzjaši iza mene!

Hamlin je šutio. Oči su mu se ovlažile. Obuzelo ga je duboko očajanje.

– Sedam godina je bio moj i sad sam ga morao izgubiti. Ništa nam ne ostaje oprošteno, zar ne?

– Uzjaši! – ponovi Trampas. – Moramo dalje. Tko zna da li su progonitelji čuli taj hitac.

Hamlin je ponovno stavio kolt u korice, te još jednom pogledao mrtvog konja, a onda sedlo. Bilo je, doduše, izlizano, ali moglo je još dugo služiti. I njega će morati ostaviti.

Sad su obojica sjedila na istom konju. Hamlin je sjedio ispred Trampasa i držao uzde.

Kulaš je bio dosta odmoren, jer su se prije podne odmarali kraj vatre. Ali već dugo nije pošteno jeo i nije bio dovoljno snažan da nosi dvostruki teret.

Već nakon dvije milje primijetili su se prvi znaci umora. Snijeg je bio visok. Vrlo često bi zapao u nanose sve do trbuha. Mučio se. Pjena mu se već pojavila na gubici. Hamlin je morao sjahati da ne izgube i njega.

– Već ćemo nekako uspjeti – ohrabrivao je Trampasa. – Ako se do večeri ne pojave pro-

gonitelji, imamo šansu. Možda ćemo već sutra sjediti u vlaku, a do kraja tjedna možemo biti u New Mexico... Ondje ću sigurno naći kakav posao, a ti ćeš konačno dobiti liječnika.

Trampas je samo kimnuo. Osjećao se vrlo loše. U njegovoj rani ponovno je lupalo i bockalo, tako da se bojao da je to početak otrovanja krvi.

Greg Hamlin je išao pješice kraj njega. Koji put bi do butina upao u snijeg, ali uvijek bi našao snage da nastavi. Nekoliko puta se jedva oteo iskušnju da zauvijek ostane ležati.

Bio je to mučan, iscrpljujući marš.

Usprkos napornom probijanju kroz snijeg, Hamlin je promatrao događaje oko sebe, osluškivao svaki zvuk koji bi dolazio iza kakvog grma. Strah od vukova uvukao mu se u kosti. Dok je živ, neće zaboraviti Buntonov tragičan kraj. Živci su mu bili prenadraženi! Svugdje je vidio neprijatelja. Ali ništa se nije događalo. Grane na drveću su se micale, jer je snijeg padao s njih.

Bjegunce je obasjavalo slabo zimsko sunce, koje će uskoro nestati iza horizonta. Suton se vukao po nepreglednom snježnom krajoliku.

Hladnoća je štipala obraze. Hamlin, koji se od napora oznojio, ponovno je počeo drhtati. Hladnoća je noću bila nemilosrdna. Ipak, ma kakva bila, noć će ih zaštititi.

Okrenuo je glavu da pogleda Trampasa. A onda je opazio trojicu jahača.

Ponovo su se pojavili iza brežuljka, udaljeni od njih jedva osam stotina metara. Jahali su na smeđim konjima, naoružani puškama.

Hamlin je opsovao. I Trampas je prokleo kad ih je vidio.

— Jesu li to progonitelji, Greg?

— Ne znam, Conny. U svakom slučaju, mora da su čuli moj hitac i pronašli mrtvog konja. Ali ne idu po našim trgovima.

Nepoznati jahači zaustavili su konje. Hamlin i Trampas su znali da su otkriveni. No namjere jahača još im nisu bile poznate.

Nije imalo nikakvog smisla da bježe pred njima. Hamlin je zaključio da je najbolje da pričekaju. Stao je iza konja i izvukao kolt. Ponovno je morao konstatirati koliko mu nedostaje puška. Ako ovi sad zapucaju, lako će pogoditi njega i Trampasa, a oni ne mogu uzvratiti istom mjerom.

Jahači su opet krenuli. Pogнали su svoje konje niz kosu brjega, ali nisu išli prema Hamlinu i Trampasu, nego su se približavali šumarku, koji je bio na sjevernoj strani.

Jahali su korakom jedan iza drugoga. Tako su drugi i treći u koloni štedjeli svoje konje.

Trampas i Hamlin napeto su ih promatrali. S ove udaljeno-

sti lijepo se vidjelo da su bi-
jedno odjeveni i poderani.

– To su ljudi kao mi! – viknu Hamlin iznenađeno. – Imamo sreću, zar ne?

Trampas nije ništa rekao. Šutke je sjedio u sedlu i promatrao kako ta trojica opet zau-
stavljaju konje i silaze s njih. Počeli su trgati granje s okol-
nih drveća i bacati ga na hrpu da bi zapalili vatru.

– Prave logor da prenoće – reče Hamlin. – Žele se malo odmoriti, a onda će vjerojatno krenuti prema zapadu.

– Moglo bi biti – reče zamišljeno Trampas. Nije više bio tako nepovjerljiv kao malo-prije. Ipak je rekao:

– Da imaju nešto protiv nas, sigurno bi se drugačije ponašali – odgovori Hamlin. – A da ih jednostavno posjetimo, Conny?

– Ako hoćeš. Sad makar znamo o kakvim se ljudima radi.

Hamlin je poveo kulaša s Trampasom na leđima. Povukao ga je nadesno prema vatri koja ih je mamila.

Začas je stigao do ruba šume. Zastao je par koraka ispred vatre, te redom pogledao trojicu koja su uz nju čučala.

Jedan od njih bio je čudni bradonja s podmuklim licem. Drugi je bio upadljivo malen, a treći tako mršav, da je odjeća visila na njemu kao na štapi. Ipak se Hamlinu odmah učinio poznatim.

– Dan Miller – viknu iznenađeno. – Zar je to moguće?

Miller se oskudno osmjehnuo. I on se prisjetio vremena kad su zajedno jahali za isti ranč.

– Zdravo, Greg! Zar je i tebe tvoj šef poslao davola?

– Pogodio si, Dan. – Hamlin se okrenuo prema Trampasu, koji je s mukom sjedio u sedlu. – Vidiš, rekao sam ti da su to ljudi koje je zadesila ista sudbina.

– Da, pogodio si – javi se sada bradonja. Načas je Hamlinu i Trampasu okrenuo leđa, kao da se brine o vatri. No kad se okrenuo, držao je kolt u ruci.

– Ostanite na miru, vas dvojica!

– Što to znači? – upita oštro Hamlin.

– Vi ste u Kiowi ubili pomoćnog šerifa i opljačkali preko dvije stotine dolara – odgovori Kirk Shadlock, visoki bradati tip s podmuklim izrazom lica. – Taj novac ćemo zaraditi kad vas predamo šerifu Weaveru.

Trampas i Hamlin su problijedili. Dotuklo ih je kad su čuli da je MacBrain mrtav.

Vidješe kako Miller i mališan hvataju oružje. Postalo im je jasno da su ih ti ljudi slijedili i da im nikako neće pružiti očekivanu pomoć. Zabludu su uvidjeli suviše kasno.

– Hoćete li nas izručiti? – protisnu Hamlin. – Ta valjda

se šalite. — Pogledao je Millera.

Mršavi čovjek bespomoćno je slegnuo ramenima.

— Žao mi je, Greb, ali loše nam ide. Ako pomognemo zakonu, imamo nekakvu šansu da preživimo ovu zimu.

— Šape u zrak, vi, ubojice! — zareža Shadlock. — Shorty, oduzmi im revolvere.

— Mi nismo ubojice — viknu Conny Trampas — Šerifa je ubio čovjek koji se zvao Bunton!

— A gdje je taj Bunton?

— Vukovi su ga rastrgali prošle noći.

— Kakve bajke nam pričate? Bili ste dvojica, a ti imaš ranjenu ruku. To je dovoljan dokaz da si ti bio taj koji je ubio Weaverovog pomoćnika.

Trampas i Hamlin izmijenili su očajničke poglede. Shvatili su da Buntonovi ostaci još nisu pronađeni. Odnosno, ova trojica ih još nisu pronašla.

— Moj prijatelj govori istinu! On nema nikakve veze s ubojstvom!

— To tvrdiš samo zato što hoćeš spasiti svoj vrat — odgovori Shadlock ravnodušno. — Na kraju ćeš nam još reći da je taj Bunton sam izveo cijeli prepad.

— Ne! Ja sam bio prisutan!

— viknu Hamlin. — Conny Trampas nije sposoban za to, nije čak ni znao za to. Saznao je sve tek nešto kasnije.

— Možda je zaista tako kako kaže — umiješa se Miller.

— Pa, neka je! — Shadlock je odmahnuo rukom. — Za mene je važna nagrada, Dan. Drugo ništa. Koji je od vas dvojice uzeo dolare?

— Ja! — reče Hamlin.

Onda ih lijepo predaj, ali do centa!

Hamlin je izvadio iz džepa novčanice i sav kovani novac koji je imao. Shadlockova ispružena ruka već mu se našla ispred nosa.

Hamlin je pružio novac, no, u posljednjem trenutku se bacio na njega. Desilo se to tako iznenada, da je snažni čovjek odletio korak unazad. Hamlinu ipak nije uspjelo da mu otme revolver iz ruku.

Shadlock ga je snažno odalao revolverom. Hamlin se bez riječi skljkao na snijeg.

— To si htio, zar ne? — prosikta Shadlock — ali mene se ne napada samo tako.

Bijesno psujući podigao je novac s tla.

Trampas je šutke promatrao okrutni prizor. Nije progovorio ni riječi, samo je neprestano gledao Shortyja i Millera koji su s izvučenim revolverima stajali po strani.

— Što sada? — upita Miller kad je Shadlock stavio novac u džep. — Zar ćeš ih zaista sprovesti u Kiowu?

— Zašto ne? — upita. — Ta tako smo se dogovorili.

— Naravno. Ali mogli bismo se zadovoljiti novcem koji smo im uzeli. Obojica su jadni

premlaćeni psi. Što imamo od toga ako ih izručimo krvniku?

— Hm — zamumlja Shadlock — možda imaš pravo. Zagovaraš ih, jer ste nekad jahali zajedno, zar ne?

— Da Kirk. Ali mislim i na nas. Ako ih pustimo da odu, nećemo imati s njima nikakve brige, ni posla. Što misliš o tome?

— Slažem se, Dan. — Shadlock se nagnuo nad Hamlina, koji se pokušavao osoviti na noge. Jednim potezom ga je podigao, a zatim ga gurnuo prema Trampasu koji je sjedio na kulašu.

— Nestanite! Možda se čak i izvućete.

— Dajte nam makar naše revolvere — prostenja Trampas.

— Ne, taj rizik ne možemo preuzeti. Budite sretni što vas nismo izručili šerifu. A sad odbijte odavde!

Conny Trampas je pokrenuo konja laganim pritiskom koljena o slabine. Hamlin još nije bio u stanju da preuzme uzde. Trebala mu je sva njegova snaga da se drži za sedlo.

Shadlock i njegovi partneri gledali su za njima dok ih noć nije progutala.

V

John Murray je bijesno šetao po dnevnoj sobi, od stola do kamina, od kamina do stola. Razlog za takvo ponašanje bila

je neugodna vijest koju je malo-prije čuo. Slim Malone se upravo vratio s pašnjaka, gdje je pratio tragove kradljivaca stoke. Nekoliko grla je otjerano od krda. Bila je to već peta ili šesta krađa u samo nekoliko tjedana.

— Da sam na tvom mjestu, ne bih se toliko uzbuđivala — prekide Vicky mučnu tišinu. — Konačno, svakom rančeru se krade stoka.

Murray je iznenađeno zastao, te ljutito pogledao svoju kćer.

— Do đavola, kako možeš tako govoriti? Stvar je suviše ozbiljna, a da se shvati površno.

— Tvoj otac ima pravo — javi se Slim koji je stajao u blizini djevojke. — Prije nekoliko dana netko je ubio najbolje rasplodno grlo samo zato da si odreže nekoliko kilograma mesa. A sada je otjerano cijelo malo krdo.

— Baš zato se i ljutim — reče Murray. — Nipošto se ne mogu pomiriti s tim krađama. Ti lopovi me ove zime koštaju više nego vukovi.

— Vjerojatno su prisiljeni da krađu zbog gladi — odgovori Vicky. — A krivi su zato i rančeri koji su ih otpustili u kasnu jesen. Baš u loše vrijeme.

— Je li to urota protiv mene? — promrmlja Murray. — Zadržao sam jahača najviše koliko sam mogao. A i plaćam

ih bolje nego drugi rančeri. Zimi ne mogu hraniti sve ljude koje zapošljavam ljeti. Neki moraju i otići.

– Znam, ali i oni moraju jesti – tvrdoglavila se Vicky. – Zato se ne treba čuditi da se to događa s govedima. To su izgladnjeli jadnici.

– Ipak ću kazniti svakog lopova kojeg uhvatim! – rekao je Joe Murray. – Od sada ćemo bolje čuvati stoku – obrati se Slimu Maloneu.

VI

Greg Hamlin je oprezno otvorio vreću s hranom. Pronašao je još nekoliko mrvica kruha koje je istresao Trampasu na dlan.

– Nemamo više, žao mi je – promrmlja utučeno.

– Što ćeš ti jesti, Greg?

Hamlin nije odgovorio. Rezignirano je buljio u vatru koja je gorjela u pećini u kojoj su proveli noć.

Njihov položaj bio je lošiji nego ikada. Otkad su ih opljačkali Shadlock i njegovi prijatelji, naglo su im se smanjile šanse da prežive ovu zimu. Nisu imali nikakav plan za budućnost.

Preostao im je samo goli život, a morali su se i skrivati. Zato se nisu usudili da na nekom ranču isprose malo hrane, jer su posvuda traženi kao ubojice.

– Kako tvoja ruka? – upita iznenada Hamlin.

– Bolovi su podnošljivi, ali kako izgleda rana, zaista ne znam. Ne zanima me.

– Možda i nije loše, inače bi već bio u vječnim lovištima, momče – tješio ga prijatelj. Hamlin je zamišljeno pogledavao prema kulašu. – Moramo se nekome priključiti, Conny. Najbolje bi bilo da pronađemo neke ljude kakvi smo i sami, progonjene.

– Desperadose?

– Nazovi ih kako želiš. Oni su u svakom slučaju jedini kod kojih možemo naći pomoć.

– Gdje ćemo ih pronaći?

– U brdima, zapadno od ove pećine. Vjerojatno ima nekoliko bandi u tim brdima. Nisu svi zločinci. Ima i ljudi poput nas koji su ostali bez kruha i posla i iz istog razloga skrenuli stranputicom kao i mi, samo prije nekoliko godina.

– Ako im se priključimo, Greg, onda više nema povratka u normalan život – reče Trampas nakon nekoliko sekundi.

– Imaš li kakav bolji prijedlog? – upita ljutito Hamlin.

– Na žalost, nemam.

– Eto. Nemamo drugog izbora nego da tražimo utočište kod progonjenih, inače će nas uskoro psi rastrgati ili uhvatiti kakva potjera.

– Ipak, Greg, ne sviđa mi se to.

– Dobro, onda zaboravimo tu temu na neko vrijeme. I tako moram obaviti nešto važnije.

– Što? – htio je znati Trampas.

– Hitno nam je potrebno meso. Možda naletim na kakvo govedo.

– Zar me nećeš povesti sa sobom?

– Ne, izjahat ću sam, a ti se u međuvremenu brini oko vatre.

Hamlin je osedlao konja i krenuo. Trampas je zabrinuto gledao za njim. Imao je predosjećaj, da će se dogoditi nešto loše za njih dvojicu.

VII

Krdo je mirovalo u dolini okruženoj brežuljcima. Nekoliko grla odvojilo se na jednu stranu, dok su na suprotnoj strani goveda njuškama tražila po snijegu ne bi li pronašla kakvu zaostalu travku.

Greg Hamlin ih je dugo promatrao. Promatrao ih je tako dugo dok se nije uvjerio da je jedini čovjek na tom mjestu. Zamislio se kad je u dubokom snijegu opazio tragove konjskih kopita i ljudskih nogu, te saonica kojima su kauboji vjerojatno vozili sijeno da nahrane stoku.

Ali sada nije nikoga bilo u blizini. Hamlin se polako spustio s kosine brežuljka i oprezno približio stadu. Zastao je tik pred govedima.

Stoka je bila mršava. I nju je oštra zima mučila, ali bila je naviknuta da cijelu godinu pro-

vede pod vedrim nebom. Na vratovima goveda bio je utisnut žig u obliku sidra.

– Anchor – promrmlja Hamlin.

Razmišljao je o tome koje govedo da uhvati lasom. Malo podalje stajalo je malo veće tele, odnosno mladi bik, koji još nije bio žigosan.

– Baš takvog tražim – promrmlja sebi u bradu.

Dohvatio je Trampasovo laso sa sedla. Načinio je omču, ali je zastao kad ga je htio baciti. Palo mu je na pamet da bi krađom tog teleta načinio novi prekršaj.

Ali glad nije puštala na volju moralnoj dilemi. Zavijanje želuca bilo je nesnosno i zato se brzo odlučio.

Laso je poletjelo zrakom da se omča stisne oko vrata mladog bika. Promašio je. Hamlin je psovao. Ruka mu je bila ukočena od zime. Bik je potrčao a Hamlin za njim. Ponovno je bacio laso i ovoga puta je imao sreće. Omča se stisla oko teletovog vrata upravo kako je htio. Tele je zateglo laso, tako da Hamlin umalo nije pao iz sedla. Goveda oko njih su se razbježala. Držao je nož u ruci da prereže laso ako bi se koja krava zaletjela na njega.

No krave su projurile kraj njega. Hamlin je sjahao i s nožem u ruci približavao se uhvaćenom teletu.

Baš kad mu je htio zabiti nož u vrat, odjeknuo je hitac. Sni-

jeg se raspršio ispred njegovih nogu, odletivši mu u lice.

— Ne miči se, skitnico, inače ću te izrešetati!

Greg Hamilton se prestrašeno trznuo. Ukočio se. Jedino je glavu okrenuo u smjeru odakle je dolazio glas. Na proplanku, dvije stotine metara udaljenom od mjesta gdje se zatekao, ugledao je četvoricu jahača.

— Nisam naoružan — viknu im.

Jahači su sad malo brže potjerali konje. Spuštali su se po obronku s otkočenim puškama u rukama. Bio je to Joe Murray, njegov predradnik, te Slim Malone i još jedan kauboj.

Hamlin ih je zabrinuto promatrao. Bio je uhvaćen u stupicu i znao je da ne može pobjeći. Svaki pokušaj bijega bio bi besmislen.

Jahači su stigli do njega. Četiri puške bile su upravljene u njegove grudi.

— Konačno smo uhvatili tog lupeža! — zabrunda zadovoljno Murray. — Slim, pregledaj ga.

Slim Malone je zatakao pušku u navlaku, uzeo u ruku kolt i sjahao. Približavao se kradljivcu stoke sa strane. Hamlin je u međuvremenu bacio svoj nož u snijeg.

— Zaista nema oružja — viknu Slim. Odgurnuo je Hamlina u stranu, podigao njegov nož i oslobodio tele od lasa.

— Vi ste, znači, vlasnik ove stoke? — upita Joea Murraya.

— Tako je! I odlučio sam da stanem na kraj svakom prokletom stokokradici kojeg uhvatim — doviknu zadovoljno rančer.

— Onda nemojte oklijevati — odgovori Hamlin ironično. — Lako ćete naći pogodno drvo. Ja sam u vlasti rančera kojem sam htio ukrasti tele i, molim, činite ono što smatrate da je pravedno. Samo ne zaboravite da sam htio ukrasti tele, jer sam bio gladan!

Murray je šutke promatrao Hamlina. Odjednom su mu se oči suzile.

— A gdje je vaš prijatelj?

— Koji prijatelj?

— Znaš ti dobro na koga ja mislim.

— Ja nemam nikakvog prijatelja.

— Ne vjerujem ti. Što više, uvjeren sam da imaš veze s ubojstvom u Kiowi.

— O čemu vi to govorite? — upita iznenađeno Slim Malone.

— Ta pogledaj mu nos! Priлично je velik, zar ne? A ima i plavu kosu. Baš kao jedan od onih momaka koje je tražio šerif.

— Imate pravo — složio se kauboj. — Ali to još ne znači da je ubojica.

— To ćemo uskoro saznati — reče Murray. — Svezite ga i posjednite na konja. A onda ćemo po njegovim tragovima. Možda naidemo na čovjeka koji ima ranu na ruci od metka.

VIII

Trampasov nemir je rastao. Otkako je u daljini čuo pucanj, nije se mogao riješiti misli da se Gregu Hamlinu nešto desilo.

Sat kasnije njegova se slutnja obistinila. Prestrašeno je promatrao jahače koji su se približavali pećini. U sredini je jahao Greg Hamlin.

Ljudi s ranča jahali su polako držeći puške spremne. Trampas se nije micao od vatre. Činilo se kao da ga pojava nepoznatih ljudi nimalo ne uzbuđuje.

Hamlin je rezignirano slegnuo ramenima kad je rekao prijatelju da nije mogao utjecati na ishod događaja. Ali Trampas nije gledao Hamlina. Njegov pogled susreo se s pogledom Slima Malonea.

Obojica su bili iznenađeni.

– Conny! – izusti.

– Zar se ti poznaješ s njim?

– upita Joe Murray.

Slim nije odgovorio. Mislio je na ono vrijeme kad je jahao zajedno s Connyjem Trampasom za jedan ranč u Nebraski. Bili su tada nerazdvojni prijatelji. I ostali su zajedno i kad su ih u kasnu jesen otpustili. Poput mnogih drugih i oni su morali tražiti posla ondje gdje ga je bilo. Ali njihovo prijateljstvo se održalo usprkos svim nedaćama. Čak se i produbilo. Zajedno su gladovali, smrzavali se, a zajedno su prošli i pakao tih mjeseci.

Putovi su im se razdvojili tek prije prošlog proljeća. Conny se htio smiriti, jer je upoznao neku djevojku, a Slim je po svaku cijenu htio otići u neki drugi kraj.

Danas su se ponovno vidjeli. U okolnostima koje nisu bile nimalo ugodne.

– Nešto sam te pitao! – zabrunda stari Murray.

– Da, poznajem ga – odgovori Slim. – Zove se Conny Trampas.

– Ranjen je. Time je sve jasno. Uхватili smo ubojice MacBrainsa.

– Tako se čini – reče gorko Malone. – Što ćemo učiniti s njim i njegovim prijateljem?

– Najprije ih vodimo na ranč.

IX

Vatra je veselo pucketala u kaminu. Svjetiljka obješena o strop sobe bacala je oskudno svjetlo na stol za kojim je večerao Joe Murray.

Stari je uživao u jelu, iako su mu misli bile odsutne. Razmišljao je o Hamlinu i Trampasu, koje su doveli na ranč pred večer. Dao ih je zatvoriti u prostoriju koja se nije rabila i naredio da ih nahrane. Osim toga, dozvolio je svojoj kćerci da se zajedno sa Slimom Maloneom pobrine za Trampasovu ranu.

Pred ulaznim vratima začuli su se Vickyni koraci. Ona i Slim ušli su u sobu.

– Onda? – upita – kako su MacBrainovi ubojice?

Pri tom je gledao Slima.

– Vi mislite na Trampasa? Još nije dokazano da je on ubio pomoćnika šerifa. Što se tiče njegove rane, ne izgleda dobro. Očistili smo je i previli. Ali to nije dosta. On mora hitno liječniku.

Zbog čega se toliko brineš za njega? Ne zaboravi da je on ubojica! Pošteno rečeno, uopće ne razumijem zašto sumnjaš u njegovu krivicu. Jasno je kao bijeli dan da je ubio Weavenovog pomoćnika. A za ubojstvo kazna je smrt. Svejedno je da li je momak zdrav ili ne. Ionako će visiti.

– Samo polako, šefe! Ono što vam se u ovom času čini kao dokaz, može biti i zablude. Trampas nije od one vrste ljudi koji će nekoga hladnokrvno ubiti.

– Čini se da ga dobro poznaješ. Je li ti bio prijatelj?

– To je još.

– Što to znači?

– Da ću mu pomoći gdje god mogu.

– Tako? – Murray se šutke primio jela.

Vicky je sjela za stol nasuprot svom ocu i natočila šalicu čaja.

– Hoćeš li i ti malo? – upita Slima.

Kauboj je odmahnuo glavom. Ponovno je pogledao starog rančera.

– Ako je Conny Trampas ubojica, zaslužio je vješala, ali još nisam uvjeren u njegovu krivicu. Ako pronađem da je krivo optužen, učinit ću sve da dokažem njegovu nedužnost.

– Nadajmo se da se nećeš uvaliti u nešto što će ti donijeti nevolje, Slim. Bilo bi mi žao zbog tebe, momče. Recimo da ovog časa nije važno što je to čovjek čiji partner mi je htio ukrasti tele, ali kako ćeš dokazati da nema ništa s ubojstvom?

– Jednostavno. Razgovarat ću s Trampasom.

– I ti umišljaš da će on govoriti istinu?

– Opazit ću ne bude li govorio istinu. Dobro ga poznajem.

– Onda, mnogo sreće – reče Murray neodlučno.

Slim je izišao iz sobe, a onda hodnikom krenuo prema sobi gdje su oba zatočenika bila vezana. Hamlin je ležao na pokrivaču na tlu i već je zaspao. Trampas je ležao na krevetu. Bio je budan. Činilo se da ima groznicu i jake bolove.

Vicky i Slim učinili su za njega sve što su mogli. Nisu se samo pobrinuli za njegovu ranu, nego su mu i ozeblina trljali viskijem. Tad su tek vidjeli koliko je omršavio. Hladnoća, glad, odricanje svih vrsta, bolovi i gubitak krvi učinili su od njega samo sjenu čovjeka kakav je nekad bio. Samo svojoj žilavoj prirodi

mogao je zahvaliti što je još živ.

Čuo je da se otvaraju vrata. Teškom mukom je okrenuo glavu prema tragu svjetla koji je dolazio odande. Ugledao je Slima koji je privukao stolac njegovom krevetu i sjeo.

— Kako se osjećaš?

— Bolje. Mnogo bolje — odgovori suzdržano. — Mnogo ti hvala.

— Ne govorim o tome. Želio bih da ti zaista mogu pomoći. Imaš vraških problema, znaš.

— Znam. — Conny Trampas je na sekundu zatvorio oči. — Vjerojatno se pitaš kako sam upao u sve ovo?

— Imaš pravo. Slim je ozbiljno kimnuo. — Mislio sam da si počeo kao farmer. — Ali ti i Linda Parker ipak se niste našli?

— Jesmo! Vjenčali smo se, ali naša sreća nije bila dugog vijeka. Ni u kom pogledu. Ljetina je izostala, a stoka nam je pokrepala od neke bolesti. A onda je još došla i ona oluja.

Conny Trampas je zastao. Njegovo lice izmučeno groznicom i visokom temperaturom bilo je odjednom obilježeno nekom unutarnjom tugom.

— Bilo je to prošlog ljeta — nastavi — Linda je upravo očekivala dijete. Prije nego što je bilo njezino vrijeme, izbio je orkan. Zemljom kao da se prolomio pakao. A onda su kod nje počeli bolovi. Htio sam ići po liječnika, jer porod nije po-

čeo normalno. Linda je imala strašne bolove. Osedlao sam konja i krenuo. Ali nisam prošao niti stotinjak metara, a orkan je iza mojih leđa jednostavno odnio kuću.

Trampas je ponovo šutio. Kao da je još jednom ugledao pred sobom te strašne slike.

— Poslije sam našao Lindu pod daskama naše kuće. Njezinom strašnom smrću završen je naš farmerski život.

— Strašno mi je žao — reče potreseno Slim. — Jasno mi je da poslije svega nisi imao snage da nastaviš. Opet si počeo raditi kao kauboj, zar ne?

— Da, Slim. Ali u kasnu jesen morao sam spakirati svoje stvari! — Trampas je tiho zaječao. Bolovi su se opet pojačali. — Ti si imao više sreće, Slim. Izgleda da ti je ovdje izvrsno.

— Ne mogu se požaliti — odgovori Slim. — Loše je to što se desilo s pomoćnim šerifom MacBrainom. Reci mi iskreno, jesi li ga ti ustrijelio?

— Ne! — reče Trampas energično. — Nisam ga čak ni vidio.

— Ali on je mrtav, Conny. A tebe tereti tisuću stvari.

— Ustrijelio ga je Will Bunton.

— Je li i on vaš suputnik?

— Da, ali nije više živ. — Trampas je ispričao kako je Will Bunton našao smrt one one noći i kako su ga vukovi rastrgali. — To je istina, Slim, zaklinjem ti se!

— U redu, Conny. Ja ti vjerujem. Šteta što ne znamo točno gdje se desilo to s Buntonom. Mislim da je to bilo na Running Creeku. — Zastane malo, a onda produži žustro. Trebalo bi pronaći mjesto gdje se to desilo. Vukovi su valjda nešto i ostavili.

— Trebalo bi — složi se Trampas. — Ako se i pronađu njegovi ostaci, to još mene ne oslobađa krivnje.

— Ne, Conny, jer tu je još i tvoja rana koju ti je navodno zadao MacBrain. Gdje si je zaradio?

— Od rančera za kojeg ne znamo kako se zove. — Trampas je ispričao kako je ranjen.

— Do đavola, zar ne znaš kako se zove taj ranč?

— Na žalost ne. Ta bili smo na tako mnogo rančeva. Samo se sjećam da je pokraj kuće raslo ogromno drvo. Psi koji su pojurili na nas bili su smeđi i veliki. Rančer^a je imao izbrazdano lice. Više se ničega ne sjećam.

— Šteta, Conny. Možda ti još nešto padne na pamet. Od izjave tog rančera ovisit će tvoj život.

Ranjenik je umorno zaklopio oči. Slim je vidio da Trampas više ne može govoriti. Razgovor ga je potpuno iscrpio.

Slim Malone ga je zabrinuto promatrao. Bio je sklon povjerovati da je Conny Trampas nedužan i da je žrtva nesretnih okolnosti. Ipak je bilo teško dokazati istinu.

Tek kad je bio siguran da je Trampas zaspao, tiho je ustao i vratio se u dnevnu sobu.

Čini se da su ga Joe Murray i njegova kćerka čekali. Još su sjedili u istom položaju u kojem ih je ostavio.

Slim je ispričao što je saznao.

— Imam utisak — reče na kraju — da su njegovi navodi logični i uvjerljivi. Ako je istina, onda je Conny Trampas nedužan.

— Hm — promumlja Murray — ako je istina ono što kaže. Ali možda ti je ispričao bajku. Znaš, kad čovjek upadne u teškoće do guše, ne bira načina da iz njih izađe.

— U njegovu stanju? — zapita Slim.

— Ne vjerujem da bi mogao razmišljati oštro i rafinirano. Trampas je svoju priču već imao spremnu. To znači da odgovara činjenicama, odnosno istini koje se sjeća — Vicky se umiješa u razgovor.

— Znači da si sklona vjerovati u njegovu nedužnost?

— Da, tata. Imam osjećaj da Trampas govori istinu. On uopće ne izgleda kao ubojica.

— To ništa ne znači, dijete. Ne smijemo se suviše pouzdati u svoje osjećaje. Ono što je važno, to su dokazi.

— Tek ih treba pronaći — doda Slim. — Ovog časa imamo samo one koji govore protiv Trampasa. Bolje rečeno, to su pretpostavke. Ali bacit

ćemo na sve novo svjetlo, ako na Running Creeku pronađemo ostatke još jednog jahača, koji je dva dana prije svoje smrti pogodio metkom pomoćnika šerifa u Kiowi. Moramo pronaći i onog rančera koji je pucao na Trampasa. Ako potvrdi da je pucao, Trampas je spašen.

— Istraživanje i dokazivanje kojekakve istine nije naš posao. To je zadatak šerifa Weavera — odgovori Joe Murray.

— Neka mu Trampas sve ispriča. Sutra ćemo ih odvesti u grad.

X

Kiowa se skoro ugušio u snijegu. Prošle noći opet je zapalo, tako da su građani uspjeli sada samo očistiti glavnu ulicu i prilaz gradu.

Prema šerifovom uredu bila je utrta uska staza. Joe Murray i Slim Malone doveli su dvojicu zarobljenika u grad.

Šerif Weaver bio je vrlo sretan zbog posjeta Murraya i Malonea, odnosno zbog njihovih uhapšenika. Njegovo raspoloženje odmah se pokvarilo, čim je čuo da Trampas možda nije ubojica. Weaver je bio čovjek koji je sve htio brzo završiti! Stoga je s nevjericom saslušao priču koju su mu ispričali Trampas i Hamlin.

Greg Hamlin sjedio je svezanih ruku na stolcu. Doktor Wilson je upravo pregledavao Con-

nyja Trampasa. Na žalost Trampas se nije sjetio više nikakve pojedinosti o rančeru koji ga je pogodio u lijevu ruku. Opet je ponovio sve ono što je prethodne večeri ispričao Slimu. Slim je zahtijevao od Weavera da ispita Trampasove navode.

— Kako vi to sebi zamišljate? — pitao je ljutito šerif. — Ja nemam vremena tražiti nekog izmišljenog rančera, koji vjerojatno postoji samo u mašti. Isto tako je posve nemoguće da se u divljini nađu kosti čovjeka kojeg su rastrgali vukovi. Recimo da se drama zaista odigrala kako su rekli. Iako ne vjerujem u nju, sve možemo pojednostaviti, Slim.

— Mislite, preko Hugh Redgravea?

— Da. Treba stići svakog časa. Ako u Trampasu prepozna jednog od bandita koji su ga napali, nema mu spasa. Ako ne, slobodan je. Jeste li sada zadovoljni?

Slim je kimnuo.

— Da, šerife. Nadaймо se da će sjećanje Redgravea biti jasno.

Jedva da je izgovorio te riječi, na vratima je netko zakucao. Debeli vlasnik saluna je ušao. Još je imao plavu izbočinu na glavi.

Redgrave još nije znao o čemu se radi. Bill Weaver je samo poručio Redgraveu, vlasniku saluna, da hitno mora s njim razgovarati. Zbog toga je

bio vrlo iznenađen kad je ušao u šerifov ured i vido sve te ljude.

— Poznaješ li ovu dvojicu? — upita ga Weaver nakon pozdravljanja. Pokazao je pri tom na Hamlina i Trampasa, kojem je doktor upravo davao injekciju.

Redgrave je najprije stao ispred Grega Hamlina. Kratki pogled mu je bio dovoljan za pobjednički osmijeh.

— To je jedan od onih pasjih sinova koji su me napali, Bill. I to onaj koji me udario!

— Tako je, Hugh. Zove se Hamlin i već je priznao, ali drugi tvrdi da je nevin. Pogledaj ga dobro.

Redgrave je zlurao požurio prema sofi na kojoj je ležao Trampas. Sagnuo se nad ranjenikom.

U salunu je zavladala tišina.

— Onda? — požurivao je Weaver. — Prepoznaješ li ga?

— Prepoznajem! To je drugi bandit.

— Izgleda da niste baš sigurni — doda Slim Malone. — Molim vas, dobro razmislite, mister Redgrave, da nije Hamlinov drug možda bio stariji? To je vrlo važno za ovog čovjeka.

— Ne sugerirajte mu ništa! — viknu šerif — neka gospodin Redgrave sam odluči.

— Ta sami ste čuli da su Bunton i Trampas bili vrlo slični — viknu Slim uzbuđeno. Will Bunton bio je nekoliko godina

stariji. Kad se već radi takvo suočenje, treba uzeti dosta vremena za razmišljanje. Žurba može imati neželjene posljedice.

— Dobro, razmislimo! — Šerif se okrenuo debelom gostioničaru. — Možda se zaista varaš, Hugh. Možda je ovaj momak samo sličan onome koji te napao?

— Ne — odgovori Redgrave nakon što je još jednom pogledao Trampasa. — Ne varam se. To je jedan od njih!

— To nije istina! — krikne Trampas. — Nikada nisam bio u vašem salunu. Nisam vas nikad ni vidio.

Doktor Wilson je skočio i pritisnuo ranjenika natrag na sofu.

— Predlažem da ispitaš Redgraveljeve goste u salunu — javio se sada Joe Marray. — Mislim na onu četvoricu koji su te večeri bili u salunu. Samo tako ćemo doći do nekakvog rezultata, Bill.

Šerif je nakon kratkog oklijevanja prihvatio taj prijedlog. Budući da je poznavao sve ljude u gradu, nije mu bilo teško pronaći tu četvoricu.

Redgrave je bio ljut što se sumnjalo u njegovu izjavu. Ljutito je pogledao Slima Malonea, a onda Joe Murraya.

— Gdje ste ih uhvatili? — upita.

— Na mom pašnjaku prilikom krađe stoke. — Novac nisu više imali kod sebe, otela

su im ga trojica momaka koji su ih slijedili s namjerom da ih odvedu natrag u Kiowu. Ali radije su se zadovoljili novcem koji su kod njih pronašli.

— Tako je to, znači — promrmlja Weaver kad je to čuo. — Sad znam zašto se moje potjere nisu sve vratile u punom broju u grad. Ta trojica lopova izabrali su radije neki drugi grad. Možeš otpisati svoj novac, Hugh.

Ubrzo su stigla četvorica ljudi po koje je poslao šerif Weaver. Odmah su prepoznali Grega Hamiltona, ali za Connyja Trampasa nisu bili sigurni. Dvojica ga nisu mogla prepoznati. Jedan od njih je rekao da nije posve siguran, ali ne isključuje mogućnost da je ipak pravi. Četvrti je bio siguran da je Trampas bio u salunu. To je bilo presudno, barem za šerifa Weavera.

— Ovi dokazi su dovoljni za podizanje optužnice protiv Hamlina i Trampasa.

— Znači, uopće ne namjeravate ispitati da li ima istine u onome što je rekao Trampas?

— upita potišteno Slim Malone.

Umjesto da mu odgovori, Weaver se obrati jednom od one četvorice svjedoka:

— Je li itko od vas one večeri opazio i trećeg čovjeka u salunu?

Svi su odgovorili niječno.

— Time ste mi skratili svako daljnje ispitivanje — zaključio

šerif. — Možda još niste uvjereni u Trampasovu krivnju?

Slim nije odgovorio. Prišao je svom ranjenom prijatelju.

— Još nije sve izgubljeno, Conny. Možda ćemo uspjeti skinuti sumnju s tebe.

— Kako? — upita nevoljko. — Ta sve govori protiv mene! Za ove ljude sam ja ubojica. Priljavi, podmukli ubojica kojeg žele vidjeti na vješalima! Ne, ne možeš mi pomoći!

— Možda ipak mogu! — reče odlučno Slim Malone. — Odjahat ću do Running Creeka.

XI

Vjetar je pjevao među stijena, koje su stršale na ušću rječice, gdje se Slim Malone kratko odmarao. Zrak je bio čist i oštar od hladnoće.

Slim je održao svoje obećanje. Otišao je s ranča Anchor i jahao sve do Running Creeka, a onda još mnogo dalje na istok niz korito rječice. Neprestano se nadao da će naći ostatke Willa Buntona.

Do sada se potraga nije ni po čemu isplatila. Slim je znao dobro da vukovi ne bi mogli raznijeti baš sve kosti jahača i njegova konja. Nešto je moralo ostati, makar krupnije kosti konja ili Buntanovo sedlo. Ne, ni najgladniji vuk ne bi mogao izjesti sedlo. Sedlo je dovoljno veliko da ga vidi iz daljine.

Do sada Slim nije imao sreće.

Odjednom se zapitao, da li Conny Trampas uopće govori istinu, da li je zaista postojao čovjek po imenu Will Bunton? Možda je Trampas sve izmislio.

Ne, Conny Trampas ne bi lagao. Poznavao ga je suviše dobro. Samo je nevrijeme krivo što do sad ništa nije pronašao. Prokleti snijeg sakrio je sve moguće tragove i skrivat će ih sve do proljeća. Ipak Slim nije mogao ni htio čekati dok snijeg okopni i priroda sama otkrije ono što skiva. Nije imao toliko vremena. Svaki dan je važan i odlučujući za Connyja Trampasa, njegovog prijatelja, i zato ne smije odustati. Mora pronaći ostatke onoga što je čopor vukova načinio. Povukao je još jedan dim, a onda bacio cigaretu. Krenuo je prema svom ridanu, te brzo uzjahao.

Jahao je lagano. Nije htio ništa propustiti. S njegove desne strane bila je obala potočića. Drveće i grmlje bilo je posuto blještavim snježnim iglicama. Slim je pogledao svako izbočenje u tlu. Jahao je u krivudavoj liniji. Nekoliko puta je sjahao, nogom razgrnuo snijeg na sumnjivim mjestima, ali svaki put bi doživio razočaranje.

Poslijepodne je već dobrano odmaklo. Slim je pretražio cijelo područje koje je dolazilo u obzir. Južnije Conny i njegovi partneri sigurno nisu išli.

Danas nema više nikakva smisla da nastavi, jer vidljivost

je loša. Sutra je novi dan... Upravio je konja prema smrznutoj rječici. Led je zaškripao pod kopitima njegovog konja, ali nije pucao. Slim je ipak sjahao i išao kraj konja pješice za svaki slučaj. Ako se konj slučajno posklizne ili na nekom mjestu probije led, lakše će se izvući.

Prešao je na zapadnu obalu i zastao da malo razgleda. A onda kao da ga je grom pogodio. Na nekoliko koraka ispred sebe ugledao je jednu čizmu! Slim je uzbuđeno disao. Istog časa je skočio i podigao iz snijega mokru čizmu. Sad se uvjerio da je živio i postojao čovjek imenom Will Bunton.

Čizma je bila razderana po dužini. Jasno su se vidjeli otisci snažnih zubi. S unutrašnje strane bilo je još tragova krvi. Vukovi mora da su mu je otrgnuli zajedno s nogom.

Slim je teško dišući od uzbuđenja promatrao to što je pronašao. Bio je zadovoljan, jer je znao da je njegov prijatelj Conny Trampas nedužan.

Čudno, pomisli, cijelo vrijeme sam tražio na drugoj strani. Vukovi mora da su dijelove leša odvukli na drugu stranu rječice, a na to nisam mislio.

Konačno je posjedovao dokaz, barem prvi u lancu dokaza.

Privezao je ostatke čizme uz sedlo i još malo pogledao okolicu. No ništa više nije našao.

Sumrak se brzo spuštao i prisi-
lio ga da se zadovolji onim što
ima.

Odlučio je da ne ide na ranč,
nego izravno u Kiowu. Ono što
će pokazati šerifu Weaveru,
nije doduše bogzna što, ali
ipak prvi dokaz da Trampas
govori istinu.

Ubrzo se Slim ponovno na-
šao na istočnoj obali rječice.
Pred njim se prostirala nepre-
gledna bjelina, prekidana
samo ponekim šumarkom. Us-
koro se spustila noć.

Slim je jahao prema sjeveroi-
stoku. U tom smjeru ležao je
grad Kiowa. Ali do grada imao
je još petnaest milja. Svaki kilo-
metar brojio se ovdje tro-
struko jer je pri svakom ko-
raku konj duboko zapadao u
snijeg. Zato je napredovao vrlo
sporo.

Slim se orijentirao po zvijez-
dama. Sjedio je u sedlu pognut
naprijed, desnu ruku je držao
u džepu krznenog kaputa. Raz-
mišljao je. Conny Trampas ima
samo jednu šansu. Ako sljede-
ćih dana potjera krene na Run-
ning Creek, mora pronaći i ost-
ale dokazne predmete. I kad se
više ne bude sumnjalo da su
zaista bila trojica, sumnja da
je Conny ubojica neće više biti
tako čvrsta. Nitko ga tada neće
moći sigurno osuditi. Čak ni
ako Hugh Redgrave ostane pri
svojoj izjavi. No, oslobađajuća
presuda može biti donesena
samo onda kad se pronađe
rančer koji ga je nastrijelio.

Ako ga ne pronađu, moglo bi
se osloboditi Trampasa zbog
nedostataka dokaza. Tako je
razmišljao Slim.

Već je dva sata jahao po du-
bikom snijegu. Shvatio je da je
precijenio snage svog konja.
Kulaš je bio već prilično iscrp-
ljen i neće moći izdržati put do
Kiowe. Slim ga nije htio goniti
do posljednjih snaga.

S lijeve strane ugledao je poz-
nate stijene. Znao je da se ne-
što dalje nalazi napuštena ko-
liba. Krenuo je u tom smjeru.

Vjetar koji je malo prije po-
čeo puhati, sad se pojačavao.
Slim je bio toplo obučen, no
ipak je drhtao od hladnoće.
Hladni zrak ga je bolno šibao
po licu, kao da mu netko zabija
igle u meso. Još više se prig-
nuo nad vrat konja, ne bi li
ublažio nalete vjetra. Prsti ko-
jima je držao vodice, ukočili su
se i jedva ih je micao.

A onda je ispred sebe ugle-
dao sjenu stare kolibe. Bila je
ružna, bez ikakva oblika, s rav-
nim krovom. Bilo je to pravo
prebivalište neke naseljeničke
obitelji koja je, tko zna zbog
čega, odselila odavde. Slim je
htio ovdje prenoćiti.

Lagano je napredovao. Od-
jednom mu se učinilo da u ko-
libi ima nekoga...

Slabo svjetlo se probijalo
kroz pukotine dasaka. Načas
je nestalo, a onda ga je ponovo
ugledao. Ovaj puta bilo je
mnogo jače. Slim se pripremio
na društvo, iako mu nije bilo

drago da još netko bude s njim u kolibi. Jahao je polako prema kolibi u kojoj je netko zapalio vatru.

Od nje ga je dijelilo još samo nekoliko metara. Začuo je kako unutra njišti konj. Zaustavio je konja i oprezno pogledao prema čudnoj građevini.

— Halo — viknu — ovdje je jedan putnik. Tko je u kolibi?

Vrata su se malo otvorila. Slabi trak svjetla dopirao je iz kolibe, bacajući ružičasti sjaj na snijeg. Ugledao je na vratima čovjeka.

Bio je Indijanac, odjeven u poderano krzno. U desnoj ruci držao je pušku za bizone. Stajao je na pragu i odmjeravao pridošlicu.

Slim nije izustio ni riječi. Bio je suviše iznenađen. Računao je da će ugledati bijelca.

Trenutak kasnije spoznao je da Indijanac nije sam.

— Sjaši, bijelče! — doviknu grleni glas.

Slim okrene glavu i ugleda još jednog Indijanca. Stajao je po strani, držeći pušku u rukama.

Slim je prokleo svoju sreću. Osjetio je opasnost. Vrlo dobro je znao da crvenokošci neće nimalo oklijevati da zapucaju na njega. Zato je poslušao zapovijed.

— I što sada, brate? — upita preko ramena.

Indijanac se približio. Njegovo ponašanje nije Slimu nagovještavalo ništa dobro. Jed-

nog treba je čak pomislio da dohvati revolver, ali predomislio se kad je vidio onog drugog kako s praga cilja na njega.

Sljedećeg trena osjetio je pritisak u slabine. Indijanac mu je izvukao revolver iz korica, a onda ga puškom potjerao naprijed.

Slim je ušao u kolibu. Bio je vrlo iznenađen kad je u njoj zatekao još trojicu. Bili su to Indijanci iz plemena Arapaho* Stajali su ispred peći i nijemo ga gledali.

Mora da su već neko vrijeme znali da Slim ide prema kolibi. Vjerojatno su njihovi konji nanjušili Slimovog konja, ali Slim nije više razmišljao o tome, nego je svu svoju pažnju posvetio Indijancima odjevenim u poderane kože, trudeći se da ne pokaže kako mu je u duši.

Pritisak u leđa malo je popustio. Slim je ostao stajati. Čuo je kako je crvenokožac izvana zatvorio vrata. Ostala četvorica počela su brzo govoriti svojim grlenim jezikom. Onaj s puškom, držao ju je još upevenu u njega. Znao je da govore o njemu, jer su ga stalno pogledavali.

Peti Arapaho vjerojatno je njegovog kulaša odveo k ostalim konjima. Uskoro se vratio natovaren Slimovom prtljagom.

*Arapaho — pleme prerijskih Indijanaca, poznato kao lovci na bizone. Žive u porječju rijeka North Platte i South Platte (op. ur.)

gom. Ostali su ga znatiželjno opkolili. Sve su rasuli na pod. Izgleda da ih je najviše zanimala Slimova vinčesterka.

Bilo mu je jasno da više nikada neće vidjeti svoju pušku. Ljutito je sjeo na obližnji sanduk i promatrao kako crvenokošci pohlepno jedu hranu koju su našli u torbi. Sad kad se malo privikao na zrak u kolibi, mislio je da će se ugušiti od smrada koji su širili oko sebe. Ispili su čak i njegov viski. Imao je sa sobom, do duše, samo malu bocu, ali ona ih je obradovala. Ispraznili su je u trenu.

Potom su između sebe počeli dijeliti Slimovu imovinu. Sve im je trebalo, osim čizme Williija Buntona. Iznećadeno su se pogledali, a onda je jedan od njih predložio da je bace u vatru.

— Ne! — viknu Malone pres-trašeno. — Dajte mi čizmu! Trebam je!

Indijanci su ga pogledali. Nisu shvaćali što hoće s tom izderanom čizmom, koja se jedino može upotrijebiti da izgori u vatri. Slim im je pričao. Jedan od njih dohvatio je ponovno svoju sharpovku.

Ali Slim se nije na to obazirao.

— Ova čizma je vrlo važna za mene! Razumijete li, vrlo važna? Ne smije izgorjeti. Uzmite sve, samo nju ostavite...

No čizma je već poletjela među goruće jezike. Crvenoko-

žac, koji ju je bacio, smijuljio se.

— Prokleta pseto! — viknu ljutito Slim. Gurnuo je Indijanca u stranu htijući izvući čizmu iz vatre.

A onda se grmeći oglasila sharpovka. Slim je osjetio snažan udarac u desno bedro, a onda ga je neka nevidljiva sila odbacila unazad. Pred očima mu se zacrnilo. Ubrzo je došao k sebi, te se ponovno bacio na vlasnika puške.

Indijanac nije mogao pucati. Morao je pušku s jednim metkom najprije napuniti pa ju je stoga htio upotrijebiti kao to-ljagu.

Ali Slim Malone je bio brži. Bacio se naprijed i šaku mu zabio u lice.

Bio je to snažan udarac, koji je Indijanca skoro oborio. A onda su se umiješali ostali. Srušili su ga na tlo i čvrsto držali, a potom počeli rukama i nogama nemilosrdno tući, dok ga jedan udarac kundakom po glavi nije poslao u carstvo snova.

XII

— Što se to događa, do đavola? — viknu šerif Weaver, kad ga je probudila buka u zatvoru.

Skočio je na noge i oskudno odjeven pojurio kroz svoj ured prema vratima koja vode u hodnik u kojem su ćelije. Petljao je oko kjučeva. Zatvorenici su vikali i lupali kao pomahnitali.

Pobuna! Ta mu misao prostruji kroz glavu. Momci su

nezadovoljni, jer se smrzavaju u nezagrijanim ćelijama i jer je jelo loše. Čekajte samo, istjerat ću vas na snijeg ako vam je to bolje, zaprijeti im se u sebi. Nećete vi mene buditi u ponoć bez veze...

Konačno je pronašao odgovarajući ključ i gurnuo ga u bravu. Revolver je držao u desnoj ruci, svjetiljku u lijevoj. Kad su uvjerio da nema nikakve opasnosti ušao je u hodnik.

Smirio se kad je vidio da su vrata dobro zatvorena. Ali zatvorenici iz sve tri ćelije stajali su uz rešetke, umjesto da spavaju na svojim pričnama. Limenim posudama i priborom lupali su po rešetkama.

— Mora da ste poludjeli! — viknu šerif Weaver. — Prestanite s tom bukom ili ću baciti na vas nekoliko kanti hladne vode...

Odjednom je zanijemio. Svjetlo svjetiljke je palo na nešto, što nije odmah doprlo do njegove svijesti. Prestrašeno je zurio u ono što vidi pred sobom. Čak su i zatvorenici zašutjeli. U središnjoj ćeliji povukli su se u stranu i tako je još jasnije ugledao Grega Hamlina, koji se objesio o rešetku...

XIII

Prvo što je Slim Malone osjetio, bili su strašni neizdrživi bolovi u glavi i desnoj nozi. Ležao je bespomoćno na tlu. Leb-

dio je između sna i jave. Još nije shvatio da mu zubi cvokoću.

Stenjao je. Oprezno je otvorio oči i ugledao iznad sebe crne čadave grede na stropu kolibe.

Kroz pukotinu dopiralo je slabo danje svjetlo, tek toliko da je mogao raspoznati predmete oko sebe.

Slim je shvatio gdje se nalazi. Iznenada se svega sjetio. Indijanci! Da li su još ovdje? Sve je bilo tiho oko njega...

Okrenuo je glavu najprije udesno, onda ulijevo i ustanovio da je zaista sam. Sam u toj bijednoj kolibi u kojoj je vladala grozna zima. Bilo je tako hladno da je mislio da leži na samom ledu.

Ali još je bio živ. A nije bio ni svezan. To je opazio kad je pomaknuo ruke da opipa glavu.

Čvoruga na čelu bila je ogromna, a kosa slijepljena od krvi. Rana je boljela na dodir. Promatrao je krv na prstima, a onda pokušao sjesti. Pogled mu je pao na ranjenu nogu. Prestrašio se, jer mu je izgledala vrlo loše. Tane mu je razderalo gornji dio butine u širini dlana. S takvim mecima ide se u lov na bizone.

Slimu je pozlilo od toga. Bojao se da će se opet onesvijestiti. Ne ugrizao se za donju usnu i potisnuo slabost. Odvezao je potom rubac s vrata i njime zamotao ružnu ranu.

Pokšao je ustati. Divlji bolovi su mu potresli cijelo tijelo, tako da je ostao u čučućem položaju. Niz leđa mu je potekao hladni znoj.

Sad je znao da se nije onesvijestio od udarca u glavu, nego od nemoći uslijed gubitka krvi. Probudio se od hladnoće. Još mu je bilo hladno, pa se pitao gdje li je njegov krznom postavljeni kaput. Jedan od Indijanaca mu je skinuo kaput.

Misli su mu se vratile nekim drugim stvarima. Prvo je pomislio na čizmu. Da li je izgorela?

Puzao je po prijavom tlu prema peći. Vatra je već davno bila ugašena, ali pepeo je još bio topao. Slim je jedva uspio zabosti obje ruke u topli pepeo. Napipao je ostatke kože i petu. To je sve što je preostalo od najvažnijeg dokaza.

Nemoćno je opsovao. Pouglijenjena koža raspala se na dodir. Nestala je i posljednja nada da će uspjeti Connyja Trampasa osloboditi optužbi. Proklinjao je Indijance.

Kad se malo smirio, stao je razmišljati. Konačno, njegov život je u pitanju. Mogao je stati iako ga je vraški boljelo. Činilo se da mu kost i tetiva nisu bili nastrijeljeni. To ga je utješilo, jer se ne mora bojati da će ostati bogalj.

Ipak mu je položaj bio više nego težak. Bio je teško ranjen, a nije imao ni hrane ni oružja. Nije imao čak ni šibice da za-

pali vatru. Indijanci su mu odnijeli i dio odjeće. O konju bolje da ne misli.

Ipak je htio biti siguran što se tiče konja. Odskakutao je stisnutih zuba do vrata, s mukom se naslonio na dovratnik. Dalje nije mogao, jer se bojao da će opet pasti u nesvijest od bolova. Osim toga, zabljescuo ga je snijeg, tako da je morao na nekoliko časaka zatvoriti oči.

Kad se malo oporavio, polako je napredovao dužinom kolibe. Pogledao je van. Njegova bojazan se obistinila. Kulaš je nestao.

Slimu je trebalo nekoliko minuta da shvati što se to dogodilo. Bio je to poraz, totalni poraz. Njegov položaj bio je jednak smrtnoj presudi.

Da li uopće ima nade u spas? Može li uopće pomišljati na to da dođe do ljudskog naselja?

U Kiowu je bilo bliže nego na ranč. Ali i do grada ima osam milja. Kako će ih prijeći pješice u ovakvom stanju?

Moram pokušati, reče sam sebi, jer drugog izlaza nemam! Ovdje ću umrijeti od gladi ili od zime. Ili će mi se rana upaliti. Zato moram dalje, dok još imam snage.

Deset kilometara. Svaki sat jedan kilometar. Prilično mnogo, nema što. Ali možda će me sreća poslužiti da putem nekoga sretnem tko će mi pomoći...

Indijanci su krenuli prema jugu. Slim je to zaključio prema tragovima. Sigurno su krenuli rano ujutro. Nije više mislio na njih, nego se ogledao za nekim štapom na koji bi se mogao nasloniti. Pri hodanju mora opteretiti samo zdravu nogu. Ranjenu će vući.

Krenuo je. Najprije je dobro pošlo, a onda mu je svaki korak postajao pravi pakao. Snijeg je bio dubok. Slim se brzo umorio.

Bolovi u desnoj nozi su se pojačali. Prestrašio se kad je vidio da je rana opet počela krvariti. A onda je ustanovio još nešto. Teškoće u disanju. Mogao je disati samo kroz usta, jer mu je nos od prehlade bio slijepljen.

Sunce je osvjetljavalo snježnu površinu, tako da je bljesnula u svojoj bjelini i otežavala mu gledanje. Svakog časa je morao zatvarati oči. Da nema možda od udarca i vidne smetnje?

Odjednom mu se sve oko njega okrenulo. Slim Malone je pao u snijeg koliko je dug i širok.

Stenjući ležao je u snijegu, na rubu nesvjestice. No hladnoća ga je ipak razbudila. Skupio je svu svoju snagu da ustane. Shvatio je da njegov poduhvat nema nikakvih izgleda na uspjeh. Nikad neće preći daleki put do Kiowe.

Mora natrag. Ne, nema smisla da ide dalje kad ne može.

Bit će sretan ako se vrati u kolibu. Ondje je ipak bolje, nego da se ovdje smrzne u dubokom snijegu.

Oči su mu se napunile suzama. Obrisao ih je. Pri tom je osjetio kako mu je lice vruće. Još i to. Groznica. Psujući, krenuo je natrag po vlastitim tragovima.

Slabost ga je još više obuzimala. Nekoliko puta je pao. Dio puta prešao je pazeći. Snijeg je njega ostao urmljan krvlju.

Nekako se uspio osoviti na noge. Šepao je prema kolibi. Pitao se da li ju je pronašao zato da umre u njoj.

Neki čudan predosjećaj nagao ga je da se okrene. Opazio je nešto od čega mu se krv sledila u žilama.

Na stazi koju je utro u snijegu, ugledao je tri vuka. Bila su od njega udaljena jedva stotinjak metara. Životinje su sigurnim instinktom njušile krv.

Slima je obuzeo strah. Dijelić sekunde je bio kao paraliziran. A onda je pojurio boreći se za svoj život.

Koliba je bila blizu, a vrata na njoj širom otvorena. Slim je jedva stigao do nje i htio slobodnom rukom otvoriti vrata. Međutim, jedan od vukova već ga je stigao. Slim je čuo njegovo rezanje, a zatim vidio kako skače. U tom času podigao je štap na koji je bio oslonjen i pogodio ga posred glave. Sljedećem je štap ugurao u ralice. Tek tada mu je uspjelo zat-

voriti vrata i svom težinom se nasloniti na njih.

Rana ga je strahovito boljela. Ugrizao se za usnu da ne bi morao jauknuti. Desna noga-vica je bila natopljena krvlju. Slim je nastojao da ne gleda u nju. Osluškivao je rezanje raz-jarenih životinja, a onda se malo ogledao po kolibi.

Bila je nijemim svjedokom da su njezini vlasnici živjeli u teškoj neimaštini. U kutu kraj peći nalazio se drveni ležaj, na kojem je bila slamarica. Slim se posljednjim snagama dovukao do njega, a onda se na nj svalio svom težinom.

Grōznica ga je tresla. Ste-njući, pokušao se zavući malo dublje u slamu.

Vukovi su još ludovali oko kolibe. Nanjušili su krv i nisu htjeli napustiti to mjesto. Njihova blizina nije više smetala Slima. Zapao je u duboku letargiju.

Vrijeme i prostor potpuno su izgubili značenje. Bolovi u rani malo su popustili, ali zato je groznica jačala, dok ga nije konačno odvukla u duboku nesvjesticu.

XIV

— Dolazi k sebi, tata — reče glas, koji kao da je dolazio iz neke daleke magle. Tada su se začuli koraci, a onda je Slim osjetio lagano drhtanje.

Oči kapci su mu se trznuli. S mukom je otvorio jedno oko i

ugledao najprije bijelu mrlju koja se polako pretvorila u lice.

Bilo je to lice Victorije Murray.

— Slim — reče — kako se osjećaš? Brižno ga je uhvatila za ruku.

— Kako se može osjećati? — zabrunda njezin otac. — Loše mu je, eto. I sigurno je žedan. Donesi mu nešto za piće.

Djevojka je pohitala, ali brzo se vratila sa šalicom punom čaja. Pohepno je pio, ali ubrzo mu je skinula posudu s usana.

— Za prvi put je dosta. Kasnije ćeš dobiti još.

— Hvala — s mukom prošapta.

Zadovoljno je uzdahnuo.

Tek sada mu je postalo jasno da ne leži više u drvenoj kolibi nego u Murrayevoj kući, u mekom bijelom krevetu. Nije više osjećao hladnoću ni bol, samo ga je obuzeo ugodan umor. Umjesto opasnosti svake vrsti, bili su oko njega poznati i dragi ljudi, koji se brinu da mu bude bolje.

— Vjerojatno razmišljaš kako si dospio ovamo, zar ne? — upita ga stari rančer.

Slim nije ništa odgovorio, nego je razmišljao kako li je uopće moguće da ništa nije osjetio od svega što se događalo oko njega? Zar je stalno bio bez svijesti?

— Koji je danas dan? — upita konačno s mukom.

— Trinaesti siječnja!

– Što? – Slim je gledao rančera iznenađeno. – Kad sam odjahao, bio je osmi siječnja...

– Tako je, Slim. I kad se desetog nisi vratio, pošli smo te tražiti. Najprije smo morali ustrijeliti oko pol tuceta vukova prije nego što smo mogli do tebe u kolibu. Bio si polumrtav, a sad si nekoliko dana ležao bez svijesti.

– Za dlaku si izbjegao upalu pluća – upade Vicky u riječ svom ocu. – Na desnoj nozi nedostaje ti pola kilograma mesa, ali to nije ništa, rana ti zacjeljuje bez komplikacija.

– Spasili ste mi život – reče Slim zahvalno.

John Murray je nehaljno odmahnuo rukom.

– Ne govorimo o tome! – Jasno je samo po sebi da smo te išli tražiti, ali sve se moglo loše završiti. Kome zahvaljuješ ovaj metak?

– Indijancima. Vicky, daj mi još malo čaja. Grlo mi je suho kao pustinjski pijesak.

Kad se napio, Murray mu se opet obratio:

– No, pričaj, mladiću moj! Što se zapravo dogodilo? U groznici si buncao nešto o nekoj čizmi. Ima li to kakve veze s tvojom ranom?

– Da, šefe. – Slim je ispričao o svom nalazu i susretu s Indijancima, koji su čizmu bacili u vatru, a njega ranili i opljačkali.

Kad je bio gotov, Vicky i njezin otac izmijenili su prilično

dugi pogled. Vicky je bila vrlo utučena, a rančer vrlo ozbiljan. No, ni jedno od njih nije prozborilo ni riječi.

– Što to znači? – upita Slim.

Vicky je pogledala oca.

– Ne smijemo mu to prešutjeti, tata.

– Ta, govori već jednom! – viknuo je Slim. – Jesu li Connyja Trampasa? – Zašutio je od straha da bi mogli potvrditi njegove bojazni.

– Još je živ – reče rančer – ali čeka na izvršenje kazne. – Izvršenje kazne?

– Da, mladiću moj. Prekosutra Conny Trampas je u međuvremenu osuđen. Već prije tri dana. Njegov prijatelj Hamlin nije to više doživio, jer je u ćeliji počinio samoubojstvo. Ali Trampas je imao proces i porota je bila jednodušna u mišljenju da je on ubio pomoćnika šerifa.

– Ti idioti! – prostenja Slim. – Moraju povući presudu!

– Povući presudu, što ti sebi zamišljaš?

– Ali Trampas je nevin, šefe, čizma...

– Ništa ne pomaže, Slim, ako je ne možeš pokazati.

– Ali vidio sam je vlastitim očima!

– To ništa ne mijenja. Tebi kao Trampasovom prijatelju neće vjerovati.

– Ni vi meni ne vjerujete, šefe!

– Hm, vjerujem da si pronašao tu čizmu – reče nakon kraćeg razmišljanja Murray – ali zato nisam uvjeren do kraja u Trampasovu nedužnost. Moram ipak reći da sam sklon i u tu povjerovati.

– On nije ubojica – viknu Slim uzbuđeno. – Za mene je jasno da su bila trojica, a to se da i dokazati!

– Misliš, ako se uspiju pronaći ostaci mrtvaca?

– Tako je, šefe. Ja to ovog časa ne mogu, ali ... Slim je duboko uzdahnulo, te pogledao rančera s puno nade – ... ali vi biste mogli ipak, mislim...

– Razumijem – reče Murray. – Ti hoćeš da ja preuzmem potragu, da pomognem čovjeku čiji je prijatelj htio ukrasti moje govedo? Mladiću, ti zaista tražiš suviše.

– Ali radi se o ljudskom životu! – poviče sada Vicky. – Zaboravi svoj bijes, tata, i razmisli malo kako bi si predbacivao ako se Trampasova nedužnost dokaže nakon njegove smrti. Mislim da moramo sve učiniti dok nije prekasno.

– Dobro, dobro – zabrunđa rančer. – Nemam ništa protiv da izjašem s nekolicinom ljudi do Running Creka, jer je i mene to počelo zanimati. Ali od jučer snijeg pada bez pre-

stanka. Kako da ondje išta pronademo?

– Morate pokušati!

– Ti to vrlo olako shvaćaš, Vicky. Ne, to nema nikakve nade. Moramo pričekati bolje vrijeme.

– Ali onda će biti prekasno. Trampasovo pogubljenje je već sutra!

– Znam to, ali nema nikakva smisla da sada jašemo onamo.

– Ako vi nećete, idem sam! – viknu Slim.

Podigao se na laktove pokušavajući sjesti ne bi li se izvukao iz kreveta. No iznenadni napad slabosti bacio ga je natrag na jastuk.

– Preslab si – reče zabrinuto Vicky. Moraš mirovati, Slim, samo tako ćeš ozdraviti.

– A moj prijatelj Trampas?

– To ja preuzimam – obećava stari rančer. – Izjahat ću ujutro s momcima. Vjerojatno će do tada prestati snježiti.

– Hvala – prošapta Slim. Umorno je zaklopio oči. Za par sekundi utonuo je u dubok san.

XV

– Vraćaju se – reče djevojka preko ramena.

Stajala je na prozoru i gledala na dvorište.

Slim je skočio kao uboden. Cijeli je dan proveo u dubokoj fotelji uz kamin čekajući da se tragači vrate. Iako ga je ranjena noga vraški boljela, ustao je i došepao do prozora.

Mala grupa jahača upravo je ulazila u dvorište. Ljudi su umorno sjahali. Konji su sve do prsiju bili pokriveni ledom.

Joe Murray je odmah ušao u sobu. Slim ga je upitno pogledao.

– Jeste li što pronašli, šefe?

– Ništa, a zaista smo se trudili.

– Prokletstvo!

– Ništa se ne može učiniti, Slim. Možda se samo boriš s utvarama, jer nećeš shvatiti da je tvoj prijatelj iz starih dana postao zločinac.

– Ne, razmišljam posve trezveno – suprotstavio se Slim.

– Ja znam da je on nevin!

Rančer je slegnuo ramenima i stavio svoju promočenu jaknu na stolac. Zatim je prišao kaminu da ugrije promrzle ruke.

– Niste pronašli ništa, zato što je taj prokleti snijeg tako visok. Ali na Running Creeku ima dokaza, mora biti!

– Moguće. Ali prije proljeća nitko ništa neće pronaći, čak ni stotinu ljudi. Žao mi je, Slim, učinili smo što smo mogli.

– Uvjeren sam u to. Hvala, šefe!

– Sve je u redu!

Murray je krenuo prema ormaru na zidu. Otvorio ga i uzeo bocu s viskijem.

– Popit ćemo po gutljaj, a onda ćeš pokušati zaboraviti cijelu tu priču.

– Što da zaboravim? Da će Conny Trampas ujutro biti obješ?

– Tu ne možeš ništa promijeniti – odgovori Murray. – Dodi, mladiću, popit ćemo po jednu.

Slim je ispio u jednom potezu punu čašu, a onda je oštro stavio na stol.

– Šefe – reče – hoćete li mi posuditi sedlo?

– Nećeš valjda u grad?

– Hoću. Možda mi uspije da isposlujem za Trampasa kakvu odgodu.

– Ne vjerujem, mladiću. Razmisli da li je pametno da jašeš u takvom stanju.

– Tata ima pravo – umiješa se Vicky – šerifa sigurno nećeš nagovoriti da se predomisli. Osim toga, to ne ovisi samo o njemu.

– Znam to, Vicky, ali svejedno moram pokušati. Jednostavno moram, razumiješ li?

– Znam samo da ćeš se opet prehladiti i da ne smiješ jahati tako daleko s tom ranom.

– Noga je skoro u redu – ustrajao je Slim. – Dakle, šefe, hoćete li mi posuditi sedlo ili ne?

– No, dobro – promumlja Murray – sam moraš znati što radiš. Savjetujem ti da nekog povedeš sa sobom. Možda Jeffa.

– Ne, idem sam.

– Kako hoćeš. Znaš gdje stoje sedla. – Murray se ljutito okrenu u stranu i natoči još jedan viski.

Slim je izišao iz kuće i ušao u prostorije za kauboje, gdje su

bile njegove stvari, između ostalog i rezervni kolt. Toplo se odjenuo, a onda odabrao sedlo. Osedlao je svog drugog konja, mladog vranca, kojeg je sam uhvatio i pripitomio.

Kad je bio gotov, već se smračilo. Vani na verandi ugledao je Vicki. Poveo je konja za vodice i pošao prema njoj.

Unutra u kući Joe Murray ušetao se gore dolje kao lav u kavezu. Smirio se tek kad je Vicky ušla u kuću.

— Znači, otišao je — zamumlja. — Ne sviđa mi se to što čini.

— Ni meni — odgovori Vicky. — Tako me čudno pogledao, tata, kao da razmišlja da li će me ikada ponovno vidjeti. Valjda neće učiniti kakvu glupost.

XVI

Ura na zidu otkucala je dva sata. Kad je odjeknuo drugi udarac, složio je šerif Weaver novine i bacio ih na stol.

Bilo je vrijeme da legne na počinak. Već bi davno bio u krevetu da nije bilo sutrašnjeg smaknuća. Stalno je na to mislio. I sada dok je točio konjak. Podigao je čašu i htio ispiti, kadli začu kucanj na vanjskim vratima.

— Tko je?

— Slim Malone. Moram govoriti s vama.

— O čemu?

— O Trampasu. Važno je, vjerujte mi.

Weaver je koraknuo k vratima i malo ih otvorio. Nepovjerljivo je pogledao Malonea koji je sav promrzao stajao pred njim.

— Do đavola, zar sada dolaziš s ranča? Ako hoćeš vidjeti Trampasa, pričekaj do sutra.

— Reći ću vam nešto što će baciti sasvim novo svjetlo na ovo ubojstvo — reče Slim.

— Tako? — Weaver je bio nepovjerljiv. — Da budem iskren, nisam baš zainteresiran za takve razgovore usred noći. Ali, ako mora biti, izvoli!

— Na vratima? Vraški mi je hladno, šerife. Možemo razgovarati i unutra.

— No, dobro, uđi! Ali budi kratak, jer nemam nikakve volje da prosjedim ostatak noći.

Slim je ušao u ured. Weaver koji je za njim zatvorio vrata, vidio je da ovaj šepa.

— Blijed si, mladiću. Što je s tvojom nogom? Jesi li bolestan?

— To što kod mene nije u redu, zahvaljujem jahanju od prije nekoliko dana, i to zbog Connyja Trampasa — odgovori Slim i sjedne bez pitanja na najbliži stolac. — Mogu reći, šerife, i zbog Willa Buntona. Išao sam, naime, po tragovima Trampasove priče. Iznenadit ćete se, šerife, ona je istinita.

Pričao je o nalazu na Running Creeku, o sukobu s Indijancima.

— Zaklinjem se da je svaka riječ istinita koju sam vam rekao!

– Ničim mi nisi pomogao dječake, da bar imaš neki opipljiv dokaz u rukama, ali ovako... Ne, mladiću, žao mi je.

– Znači li to da se izvršenje smrtno kazne više ne može odgoditi?

– Upravo tako. Pomisi se s tim i idi kući.

– To baš neću! Podignut ću iz kreveta ljude koji su krivi za ovu presudu.

– To ti ne mogu zabraniti, ali da li će to dati ikakvog uspjeha...

Weaver nije dalje mogao govoriti. Slimova šaka pogodila ga je poput munje u bradu.

– Žao mi je – reče Slim i odvuče ga u stranu – Htio sam to riješiti lijepim, ali ne dajete mi priliku.

Sljedećeg trenutka odalamio ga je još jednom. Bill Weaver je već bio s onu stranu snova.

Trenutak poslije svezao ga je i ugurao mu rubac u usta, da ne više kad se osvijesti. Zatim mu je uzeo svežanj ključeva iz džepa. Krenuo je prema hodniku u kojem su ćelije.

Conny Trampas je još bio budan. Mislio je da ima priviđenja kad je začuo Slimov glas. U trenu je skočio s ležaja na vrata ćelija.

– Ti, Slim?

– Da, ja. Navuci čizme i uzmi pokrivače. Trebat će nam putem.

– Hoćeš li me osloboditi? Do đavola, što si učinio sa šerifom Weaverom?

– Malo sam ga uspavao, Conny. Na žalost nije se moglo izbjeći. Sad požuri?

I ostali zatvorenici su se probudili. Sjeli su na svoje drvene ležajeve i gledali što se događa.

– Ludo je to što radiš – reče Conny Trampas. – Znaš li ti uopće u što se upuštaš?

– Da, Conny, vrlo dobro znam.

– Onda treba da znaš i kakve će to posljedice imati za tebe...

– Da, o svemu sam razmišljao. A sada izadi konačno ako vraća?

želiš ujutro posjetiti. Vi ostali ostajete unutra! – Slim je svoj kolt uperio na ostale zatvorenike. – Da vam nije palo na pamet da se priključite mom prijatelju!

– Ni ne pomišljamo na to! – zabrunda bradonja iz Trampasove ćelije. – Ovdje makar imamo krov nad glavom. Ili misliš da sam se upustio u tučnjavu zato da opet budem na ulici?

Time je sve bilo rečeno. Ovi ljudi su bili kauboji bez posla, koji su namjerno načinili manje prekršaje i nemaju nikakvih razloga da bježe. Radije sjede u zatvoru, nego da vani gladuju.

Trampas je izišao iz ćelije. Slim je pažljivo zatvorio vrata iza njega. Oprezno su krenuli prema Weaverovom uredu.

– Hoćemo li nešto ponijeti? – upita Trampas – možda pušku?

– To bi bila krađa.
– Je li to veći prekršaj nego osloboditi ubojicu?
– Ne govori gluposti, Conny! Ti nisi ubojica. Kad ne bih u to bio siguran, ne bih te...

Nije rekao rečenicu do kraja. Bol ga je presjekla. Zate-
turao je i jedva se uhvatio za
pisaći stol.

– Što je s tobom? – upita
zabrinuto Trampas. – Jesi li
ranjen?

– Nije strašno, Conny. Ne
ispituj me sada ništa! Moramo
što prije odavde!

Slim se sabrao. Ugasio je
svjetiljku i krenuo prema vra-
tima. Oprezno je pogledao van.

Sve je bilo tiho. Nigdje nije
gorjelo svjetlo. Njegov vranac
mirno je stajao i čekao.

– Zrak je čist – reče Slim
tiho. – Idi sada po svog konja.
On je u Weaverovoj staji, zar
ne?

– Da, Slim.

– Potrčao je iza kuće. Vratio
se za pet minuta s osedlanim
konjem.

Neopaženo su izašli iz usnu-
log grada. Pahuljice snijega
padale su po tragovima koje
su ostavljali za sobom.

XVII

Vicky je čula oca kako dolazi
u dnevnu sobu. Rukom je otrla
suze. Ali rančer ih je ipak vi-
dio. Zamišljeno se zagledao u
nju.

– Previše brineš za njega –
reče ozbiljno.

– O čemu govoriš, tata? –
činila se nevještom.

– Ah, ne čini gluposti! Točno
znaš o čemu govorim.

Vicky je znala da pred ocem
ništa ne može sakriti. Progle-
dao ju je. A to nije bilo teško.
Svatko je danas mogao vidjeti
kako je nemirna. Za doručkom
nije ništa jela, a najveći dio
dana provela je na prozoru.
Sve u nadi da će vidjeti Slima
kako se vraća. Ali do sada se
nije vratio.

– Već je poslijepodne –
reče zamišljeno. Borila se sa
suzama. – Zašto se ne vraća?

– Možda je zbog zdravstve-
nih razloga ostao u Kiowi. Ili
se napio, jer ništa nije mogao
učiniti da spriječi vješanje.

– Slim nikada ne pije, tata.

– Onda će mu to biti prvi
put.

– Nisi baš uvjeren u ono što
govoriš.

Rančer je slegnuo rame-
nima. Posegnuo je za bocom
viskija. Kad je odložio čašu,
Vicky je stajala pred njim.

– Molim te, reci mi što mi-
sliš?

Joe Murray se namrgodio.

– Dakle, mislim da je razgo-
varao s Weaverom i to bez usp-
jeha. A onda je na neki način
oslobodio svog prijatelja Tram-
pasa i s njim pobjegao.

– Ne tata!

– Pitala si me za mišljenje i
sada ga imaš – zabruna
stari rančer.

– Ako imaš pravo, to bi zna-
čilo da...

– Da se Slim neće vratiti ovamo, dijete. Ne bih ga više niti htio ovdje. Osim toga, ovdje se ne bi mogao sakriti. Ako je zaista oslobodio Trampasa, mora nestati iz Kolorada, ako ne želi odsjediti u zatvoru nekoliko godina.

Vicky je kao omamljena pala na stolac. Obje ruke je pritisnula na sljepoočice i pogled zamagljen od suza uprla u pod.

– Ne, to ne mogu vjerovati!

– Recimo, radije, ti to ne želiš povjerovati – odgovori Joe Murray. – ali zapravo misliš jednako kao i ja. Nisi li ti bila prva koja je pomislila na tako nešto?

– Jesam, ali još mislim da nije istina.

– Jer ga voliš, pa zbog toga ne želiš u to vjerovati. Ne želiš vjerovati da je on vašu budućnost izdao zbog jednog skitnice, koji je osim toga osuđen zbog ubojstva!

– Možda imaš pravo. – Victoria je uzdahnula. – Ja sve vidim drugačijim očima nego ti. Ipak, tata, Slim mi to ne može učiniti!

– Pričekajmo malo. Sam mora znati što mu je važnije, ti ili njegov prijatelj Trampas. A sada prestani plakati, djevojko.

– Murray joj je dodao rupčić.

– Obriši nos i razmisli da li je takav čovjek vrijedan tvojih suza. Čovjek, koji ostavlja djevojku poput tebe, nije vrijedan da za njim plačeš.

Vicky je obrisala suze.

– Ako se do jutra ne vrati, tata, idem u grad. Moram saznati što se dogodilo. Tata, moram znati!

XVIII

Slim Malone i Conny Trampas dva dana su jahali prema jugu. Do sada ih je na njihovom putu služila sreća. Nisu sreli ni vukove ni Indijance, niti šerifovu potjeru. Do sada su bili pošteđeni.

Ali napor je obojicu naćeo. Naroćito se Slim loše osjećao. Ranjena noga ga je boljela, a i opet se prehladio. Često bi zakašljao, a mućili su ga groznica i vrtoglavica. Prijatelji su se odmarali uz vatru koju su zapalili na maloj šumskoj čistini. Konji su stajali u neposrednoj blizini.

– Hoćeš li još kave? – upita Trampasa, koji se brinuo o hrani. Jućer su na jednoj farmi kupili nešto hrane.

Slim je samo odmahnuć glavom. Njegove misli su bile daleko, kod djevojke po imenu Vicky, prve djevojke koju je zaista volio. A ipak ju je ostavio, bez pozdrava, bez objašnjenja.

Što će misliti o njemu? Strašno je patio što ju je morao povrijediti i što ju je izgubio zauvijek. Bila je to bol kakvu još nije poznavao. Čeznja i žalost. Nastojao je da potisne te osjećaje.

– Moglo ti je biti bolje u životu – reće Trampas, koji kao da je ćitao njegove misli.

– Znam – promrmlja Slim
– ali ništa ne žalim, Conny.

– Zbog mene ipak napuštaš mnogo toga.

– Zar sam trebao dozvoliti da te objese?

Trampas se nijemo zagledao u vatru. Nije imao odgovora.

– Već bi sve bilo gotovo – protisnu. – Tko zna da li bih se još ljuljao na vješalima, krut poput daske, ili bi me već polegli u sanduk? – Kad Slim nije odgovorio, dodao je: – nadam se da ću moći uzvratiti.

– Ne razbijaj glavu tim glupostima.

XIX

Djevojka je izišla na ulicu iz šerifovog ureda teturajući. Na ulici su je čekale saonice, koje je vozio stari Frank.

– No, što je? – upita zabrinuto.

Vicky nije odgovorila nego se skljkala na sjedalo kraj vozača.

– Vozi natrag! – zapovjedi čudnim glasom. – Brže!

Frank je mislio da će se Vicky ugušiti u suzama. Slutio je što se moglo odigrati u šerifovom uredu. Zabrinuto je pogledao bocu viskija kojom si je putem kratio vrijeme. Uzeo je uzde u ruke, zafijuknuo bičem i pognao konje u oštrom tempu.

Grad je ostao daleko iza njih. Pred njima se protezala široka prerija, kojom je puhao vjetar

vitlajući pahuljice snijega. Tek tu i tamo stršalo bi iz snijega po koje ogoljelo drvo.

Dugo vremena nije se čulo ništa osim škripe karuca i monotono odzvanjanje kopita. Vicky je iznenada osjetila potrebu da se izjada. Šerif Weaver joj je ljutito potvrdio ono čega se bojala.

* * *

U međuvremenu su Slim Malone i njegov prijatelj traženi od nekoliko potjera u različitim pravcima. Građani Kowe raspisali su novčanu nagradu za onoga tko ih pronađe. Bill Weaver nije sudjelovao u lovu na bjegunce. Jedan od razloga bila je i Slimova željezna šaka koja ga je pogodila u bradu. Šerifa je pronašao sluga Hugh Redgravea, koji mu svako jutro nosi doručak.

Nakon njegovog izvještaja, Vicky je opet zašutjela. Sjedila je kraj Franka očiju crvenih od plača. Jadno se osjećala, ali Slima nije mogla mrziti. Kad bi to mogla, bilo bi joj lakše.

Vožnja je bila dugačka, a dan kratak. Zimsko sunce se već sakrilo iza planine.

Kad se smračilo, Frank i djevojka imali su pola puta iza sebe. Vozili su se točno po tragovima po kojima su išli u grad. Put je vodio uz proplanak, koji su morali zaobići. Kad su stigli do njegovog južnog dijela, isprijecila su se pred njim dvojica jahača.

Nisu obećavali ništa dobro. Bilo je čudno da stoje baš na ovom mjestu i čekaju.

Frank je instinktivno zgrabio pušku, koja se nalazila između njega i djevojke. Bolje rečeno, on ju je htio zgrabiti, ali ga je u tome spriječio oštar povik jednog od jahača.

— Prste dalje! — viknu. — Bila bi to velika greška i to posljednja.

Kauboј je tiho psovao. Pokušavao je umiriti konje. Tmurno se zagledao u momke koji su ih zaustavili. Jedan je bio obučen u dugi pohabani prljavi kaput, a na glavi je imao izbušen šešir. Drugi je imao preko leđa crni pončo. Bolje rečeno, bila je to obična deka s rupom na sredini kroz koju je provukao glavu.

— Kakvo iznenađenje! — oglasi se onaj u kaputu.

— Goring! — izleti Vicky iz usta. Probljedila je.

— Lijepo je da me se još sjećaš. — Kane Goring se podmuklo smijuljio. Ranije je jahao za ranč Anchor, ali je krao i prodavao njihova goveda, pa ga je Vickyn otac izbacio. To je bilo još prije dvije godine.

— Vi ste postali bandit, Goring — reče djevojka prezrivo.

— Ali to me ne čudi. Ipak vam savjetujem da nas pustite na miru. Inače...

— Što inače? — prekide je Goring. — Nitko vam ovdje ne može pomoći. Ovdje smo sami. Sami na vašem tragu!

— Mi nemamo novaca — promumlja Frank Tucker. — Dakle, to vam se neće isplatiti.

— Začepi! — prosikta Goring. — Nitko te ništa ne pita. Pušku je upravio u Franka, ali stalno je svojim vodenkastoplavim očima gledao Vicky. — Dugo smo čekali ovakvu priliku, zar ne?

Momak u čudnom ponču je kimnuo.

— Da, Kane. Prilično dugo.

— Što to znači? — upita djevojka uznemireno.

— Da ćeš ići s nama na kratki izlet. Lijepo kratko jahanje s tobom, to će mi biti ispunjenje moje stare želje — odgovori Goring. — Da li ćeš se s njega vratiti, ovisit će o tvom tatici.

Vicky se prestrašila. Užasavala ju je pomisao da će je odvesti dvojica zločinaca. Njezina netrpeljivost prema Goringu potjecala je još iz onih dana kad je bila djevojčica. Goring joj je uvijek dosadivao.

— Znači, želite ucijeniti mog oca za novac?

— Iznenađen sam kako si ti bistra glavica — podrugivao se bivši kauboј. — Da, želim s njim načiniti posao. Kao pošteni ljudi spremni smo te pustiti kući. Ako tvoj otac želi svoju kćer vidjeti živu, neka pripremi dvije tisuće dolara. Tu svotu imate uvijek u kući, znam dobro.

— Dvije tisuće dolara? — Djevojka ga je pogledala zabezeknuto.

— Valjda si mu toliko vrijedna — reče otegnuto bandit.
— Ako ne, onda te više neće vidjeti, kunem ti se! Ali siguran sam da će platiti. Čak da i nisi tako lijepa, platio bi. A sad bez mnogo pričanja uzjaši na mog konja.

Chet Slattery, drugi bandit, sjahao je. U desnoj ruci držao je kolt upravljen na Franka Tuckera, koji se nije usudio upotrijebiti svoju pušku. Bandit mu se približio, dohvatio njegovo oružje i bacio ga u snijeg. Konačno je olakšao Tuckera i za kolt. Tada je povukao blijeđu Vicky na noge.

— Jesi li gluha? Idi k mojem prijatelju ili ću te ja podići. Pazi, ako te uhvatim, to neće biti nježno.

Vicky je zdvojno pogledala Franka, a onda je ipak poslušala prijetnju. Sišla je sa saonica i oklijevajući se približavala Kaneu Goringu, koji je cereći se bezobrazno, ispružio ruku da joj pomogne da uzjaše. Ironično je viknuo kauboju u saonicama:

— Tebe puštamo zdravog i čitavog, čovječe. Reci Joeu Murrayu naše uvjete. Ako želi svoju kćer živu, neka dođe sam kod Bijelih stijena, naoružan samo s dvije tisuće dolara. Novac će biti predan na istom mjestu, gdje mi je onomad postavio stupicu s govedima. Ti vjerojatno ništa ne znaš o tome, ali on će se već sjetiti. A vrijeme? Mislim da će biti u redu

sutra o podne. To je dovoljno, iako ne suviše. Baš toliko da on dođe na dogovoreno mjesto, a da ne stigne obavijestiti šerifa. Savjetujem Murrayu da to ne čini. Dobro, to bi bilo sve.

Frank je bijesno zatresao uzdama i pognao konje što je brže mogao. Prije odlaska još jednom je pogledao djevojku. Bandit je mamuznuo konja i ubrzo nestao obavijen oblakom sitnog snijega.

Slattery je podigao Tuckеровu pušku, a onda uzjahao svoje mršavo kljuse.

Goring je već dobrano odmaglio. Ispred njega na sedlu Vicky je jecala. Bandit je krenuo prema jugu. Noć se polako spuštala. Slattery ga je slijedio kao vjeran pas.

XX

— Prokleti kurvini sinovi — žestio se Joe Murray, te bijesno udario šakom o stol. — Objesit ćemo ih! I nećemo zvati šerifa zbog toga!

— Ne! — reče Tom Jester, predradnik na ranču. — Još ih nismo uhvatili. Osim toga, ne smijemo učiniti ništa što bi ugrozilo vašu kćer.

Jester je doveo i ostale momke u rančеровu kuću da se zajedno posavjetuju što da čine. Svi su bili potišteni zbog Vickyjine otmice. Frank je mucao od neprilike i osjećaja krivnje. Već je bila skoro ponoć.

— Goring, taj gad! Već tada sam ga trebalo dati objesiti — ponovno je planuo rančer. Bio je umoran i napet. Bore na čelu i licu još su se produbile, a kolutovi oko očiju povećali. Samo crne nemirne oči odavale su odlučnost.

— Tom, krenut ćete odmah! Stići ćete prije svanuća do Bijelih stijena. Ondje se sakrijte i čekajte me. Doći ću sutra u dogovoreno vrijeme, predati banditima novac i dovesti Vicky kući. Vi ćete tada napasti i oduzeti im novac. Ako i jedan od njih preživi, objesit ćemo ga!

— To je sve dobro i lijepo — reče Jester — ali što ako momci stignu tamo prije nas? To će lako izvesti ako su krenuli u tom smjeru.

— Naravno, i to je moguće, ali pasji sinovi ne moraju znati da ste vi s ranča Anchor. Obucite se u najpoderanije krpe koje imate u ormaru, da vas smatraju skitnicama ako vas ugledaju. I ne približujte se stijenama sa sjevera, nego pravovremeno naćinite luk. Izbjegavajte mjesto sastanka i ni u šta se ne upuštajte, ako ih slučajno sretnete prije toga. Sami neće ništa poduzimati, jer žele novac. Je li sve jasno?

— Da, šefe — začu se u koru.

— Onda se spremite!

Deset minuta poslije čuo je Joe Murray kako njegovi ljudi odlaze. On će krenuti za njima rano ujutro. Pred njim je besana noć.

Malone i Tramps stigli su u sumrak do podnožja planine. Obojica su bila na kraju snaga. No znali su da se tamo negdje iza planine koja im se ispriječila na putu, nalazi željeznička pruga za Sante Fe. To je bio njihov cilj. Slim je imao nešto uštedenog novca, dovoljno za obojicu da vlakom dođu do Novog Meksika, baš kako su planirali Hamlin i Trampas.

Do sada su imali sreće, ako se zanemari njihovo loše zdravstveno stanje. Slima je još mučio kašalj, noga ga je boljela i osjećao se prazno i jadno. Conny Trampas je bio potpuno iscrpljen, iako ga ruka više nije boljela.

Vatra koju su zapalili malo ih je ugrijala. Naćinili su je uz podnožje stijene, koja ih je donekle štitila od vjetra koji je nemilosrdno puhao. Trampas se leđima naslonio na nju i pekao slaninu.

— Kako noga? — upita zabrinuto.

— Boli, ali je prestala krvaviti.

— Onda će zacijeliti. Zavoj nije promoćen.

Trampas je htio još nešto reći, ali prekinuo ga je sumnjivi šum iz gustiša.

I Slim je čuo šuškanje iz šikare. Mehanički je dohvatio kolt i otkočio kokot. Prokletstvo, pomisli, zar su im otkrili tragove? Hoće li sad početi problemi?

— Ne pucajte! — odjeknu nečiji glas. — Ovdje su dva putnika, koji vam ne žele učiniti ništa na žao.

— Onda se pokažite — odgovori Slim — ali brzo!

Ponovno se zatreslo žbunje, a onda su ih ugledali. Pojavila se nečija pogrbljena sjena, a zatim sijeda kosa i lice starca. U stopu ga je slijedio sedamnaestogodišnjak, koji je bio tako mršav, da je u svom preširokom odijelu izgledao kao strašilo za ptice. Zastali su malo dalje od vatre.

— Evo nas! Dobra večer, gospodo!

Slimu je odmah bilo jasno da im od ovih noćnih posjetilaca ne prijeti nikakva opasnost, pa je spremio kolt natrag u koricu.

— Što hoćete? — zabrunda. — U ovom kraju ima dovoljno drva za potpaljivanje, pa možete načiniti vlastitu vatru.

— Točno je. Ima dovoljno drva za potpaljivanje, ali nema divljači. Cijeli dan pokušavamo nešto uloviti, ali nema divljači, ništa nam nije došlo pod pušku. Zapravo, namamio nas je ovamo miris. Naprosto je divno zamirisalo.

Slim je promumljao nešto nerazumljivo, a Trampas je i dalje nemarno okretao slaninu u tavi. Miris koji se širio iz lonca za kavu, bio je tako primamljiv, da dvojica pridošlica nisu mogli odvojiti pogled. Gladnim očima gutali su slaninu i kavu.

— Vama je odlično — izusti stari iznenada. — Nama već sline cure iz usta. Ako nam date malo od ovoga što tu imate, odat ćemo vam mjesto gdje možete ugodno provesti noć.

— Nama se sviđa baš ovdje — odgovori neljubazno Trampas.

— Ali upravo počinje snijeziti, mladi prijatelju. A kasnije će još jače padati. Osjećam to. Vjeruje starim ljudima i njihovim kostima.

Čini se da stari bradonja ima pravo, pomisli Trampas. Debele pahulje snijega bivale su sve gušće i gušće. Ako ovako nastavi, logor će im uskoro biti zatrpan.

— Na kakvo si mjesto mislio?

— Jednu odličnu pećinu, tu je u blizini. Ondje si potpuno zaštićen.

— Hm. — Slim je iz Trampasovih očiju pročitao da se slaže. — U redu, sjednite s nama. Podijelit ćemo to što imamo.

Priključili su im se kod vatre. Nije im trebalo dva puta reći. Zahvalno su ih pogledali.

— Znanci me zovu Shaggy — reče starac. — Šišam živice i kujem potkove, ali to se u ovo doba više ne traži. Ono što ja imam, a to su godine, nedostaje mojem prijatelju. Zato smo vjerojatno zajedno. Momka sam nazvao Karbunkel. Naprosto se ne može riješiti svojih bubuljica.

Mladić se samo smješкао. Bio je miran i povučen. Već od najranije mladosti upoznao je život s najgorih strana. Možda zahvaljujući starom Shaggyju nije propao.

Jeli su zajedno. Začas je nestao kruh, slanina i kava.

– To je bila prava gozba – reče zadovoljno Shaggy. – Makar za Karbunkela i mene. Trebali bismo sada krenuti, prijatelji.

Snijeg je padao sve gušće i gušće, a vidljivost je smanjena samo na nekoliko metara.

Ali stari je znao put. Išao je naprijed s Karbunkelom, a iza njih Slim Malone i Trampas s konjima.

Uskoro su stigli do pećine. Zapravo, bile su tu dvije udaljene jedna od druge pedesetak koraka. U svakoj je gorjela po jedna vatra. Shaggy je krenuo prema lijevoj.

– Ta nismo sami! – viknu Trampas. – Tko je tu unutra?

– Ljudi poput tebe i mene – odgovori stari. – Ne trebaš se brinuti. – Pokazao je rukom malo dalje na mjesto koje je posebno zaštitio i napravio neku vrst nadstrešnice u koju je smjestio svoju mulu. – Ondje ostavi konje. Tamo je i moja mula.

Malo kasnije ušla su četvorica u pećinu. U njoj su na poderanim pokrivačima i zamotanim u stare prnje ležala još petorica. Skoro svi su bili mršavi poput Karbunkela. Sve

je zadesila ista sudbina. Dočekali su ostru zimu u nadi da će se negdje ipak skrasiti i preživjeti. Nije ih smetalo što je Shaggy doveo dvojicu stranaca.

– Nije loše vaše sklonište – reče Conny Trampas dok je svoje stvari, uključujući i sedlo, stavljao na tlo podzemne pećine. – Hej, Slim, što kažeš? Baš pravo mjesto da se malo odmorimo.

– Nadaleko nema boljeg – umiješa se u razgovor Shaggy.

– Ostanite ovdje koliko hoćete. Ovdje ste potpuno sigurni.

– Sigurni od čega? – upita Slim oštro.

– Ispričaj što hoćeš, vaša priča me ne zanima.

Slimu i Connyju je postalo jasno da stari Shaggy naslućuje da su u bijegu.

XXII

Vicky se pomirila sa svojom sudbinom. Kako je noć prošla, strah ju je popustio. Dosad su je banditi pustili na miru, jer su čekali svoje dvije tisuće dolara. Pogotovo je Kane Goring često govorio o njima. Kao da je samo za ovu temu znao.

Logorovali su na vrhu brežuljka koji je bio obrastao gustom šumom. Bili su ovdje od prije svanuća. Goring se sklonio s djevojkom u usjeklinu zaštićenu vjetrom, a Slatterly je sjedio na mjestu s kojeg je imao dobar pregled okoline.

Bilo je već skoro podne. Slatterly je neprekidno piljio u daljinu. Južno od njih, na udaljenosti od oko milju, nalazile su se Bijele stijene. Joe Murray bi morao doći sa sjevera.

Panditi su bili uznemireni. Računali su na to da će Murphy još u noći poslati svoje ljude i postaviti im stupicu. Zbog toga su dosad izbjegavali mjesto sastanka.

No ništa nije govorilo u prilog njihovom strahovanju. Nigdje nikoga nije bilo. Slatterly je imao uza se mali dalekozor kroz koji je promatrao okolinu. Ništa sumnjivo nije primijetio, nikakve ljude, nikakve tragove. To još uvijek nije značilo da protivnici nisu u blizini. Do podne je obilno napadao snijeg, koji je mogao sakriti sve tragove.

Vicky je vrijeme prolazilo užasno sporo. Nepomično je čučala uz vatru. Na blijedom licu još jače su dolazili do izražaja duboki podočnjaci.

Preko puta nje sjedio je Kane Goring. S vremena na vrijeme bacio bi pokoji komad drva u vatru.

Osjećala je na sebi Goringove poglede, njegove pohlepne oči koje su probadale sve do kostiju. Vicky je točno znala što misli i želi taj pokvaren i čovjek. Ništa ga neće zaustaviti da ne utaži svoju pohotu, ako njezinom ocu ne pade za rukom da je oslobodi.

Slatterlyjevi koraci prenuili su je iz razmišljanja.

– Dolazi! – viknu.

Goring je skočio na noge.

– Sam?

– Da, sam.

– Onda dobro. – Goring se zadovoljno smijao. Obišao je vatru i stao uz djevojku. Zagurao joj je rubac u usta, a onda potrčao za Slatterlyjem na mjesto odakle su promatrali dolinu.

Jahač koji je dolazio sa sjevera, bio je od njih udaljen još kilometar i pol. Jahao je prilično brzo, onoliko koliko mu je to dozvoljavao dubok snijeg.

– Da, to je on – reče Goring kad je dobio Murraya u leću svog dvogleda. – Znao sam da će biti točan.

– Nadajmo se da ima novac sa sobom, Kane.

Goring nije odmah odgovorio, nego je nekoliko trenutaka promatrao stijene kod kojih je trebalo da se sastanu.

– Ako ga nema, dobit će metak među oči, a njegovu kćer ćemo malo zadržati za nas, Chet...

Murray se približio. Jahao je tamnosmeđu kobilu, goneći je ravno prema Bijelim stijenama. Vrlo blizu bandita, čak tako blizu da bi ih čuo da su ga zazvali. Ali oni su ostali nijemi i rančer je, ništa ne slušteći, došao u zaklon visokih gromada.

– Neka dode do stijena – počeo oprezno Goring. – Na povratku i tako mora proći istim putem, ovuda. Ako i tada

bude sve u redu, govorit ćemo s njim o poslu.

Murray se udaljio. Banditi su gledali za njim. Konačno je stigao do stijena, nestao iza njih, objahao nekoliko puta, a onda se ponovno pojavio u njihovom vidnom polju. Goring je vidio kako je ljutito udario šakom po sedlu.

– Taj je ljući nego vreća papra – nasmije se Slatterly.

– Zaista me ljuti. Zašto ponovno jaše u krugu?

– Jer nas traži. Jer ne može shvatiti da nismo ondje.

Ponovno su ga ugledali, ali ovaj put nije bio sam. Još petorica jahača pojavila su se odnekud!

Kad je to ugledao Kane Goring, sočno je opsovao. Chet Slatterly je ostao bez riječi.

– Tako je to! – protisnu Goring kroz zube. – Stari lisac je doveo svoje ljude i sakrio ih iza stijena.

– Možemo biti sretni što smo čekali ovdje – reče njegov pratilac.

– To je već dovoljan razlog da radimo po svome. Na neki način sam to i očekivao.

– Što ćemo sad?

– Nestati odavde i to vraški brzo. Jer sigurno je da će ubrzo doći ovamo i pronaći nas. Protiv njih nemamo nikakvih šansi ako nas pronađu.

Potrčali su prema logoru koliko ih noge nose. Vicky ih je gledala s čudnom mješavinom osjećaja. Opazila je žurbu, ali

nije nigdje vidjela svog oca. Shvatila je što to znači za nju. Njezina nada ugasila se kao plamičak svijeće na vjetru. Počela je beznadežno plakati.

– Tvoj stari nas je htio prevariti – zalaja Goring – ali to će ga koštati.

Olabavio je laso kojim je bila svezana i povukao je prema konju. Bacio ju je na sedlo, a onda skočio za njom.

– Idemo što dalje odavde! – viknu Slatterlyju. – Imamo dovoljnu prednost da mu pobegnemo.

XXIII

Slim i Conny odlučili su još jedan dan da ostanu kod starog Shaggyja i njegovih drugova. Odmor im je i te kako bio potreban.

Tog dana su malo razgledali okolinu. Bila je to teška pristupačna visoravan, okružena rastrkanim stijenama, velikim dijelom obrasla šumom. Na jednoj strani stijene nalazile su se pećine.

Vrlo brzo su shvatili da među stanovnicima obiju pećina vlada napetost. Shaggy i Karbunkel s drugovima spadali su u red pristojnih, poštenih, ali nesretnih ljudi. Stanovnici druge pećine, susjedne, već su duže vremena van zakona. Bili su to tvrdi, izgubljeni tipovi na kojima se jasno vidjelo da im ništa nije drago, ni sveto.

Grupe nisu međusobno razgovarale. Jedni su se drugima ugibali s puta.

Kad se smračilo, vratio se Slim u pećinu. Stisnuo se uz vatru. Conny je još jednom pogledao svoje konje. Već se htio vratiti u pećinu da legne na počinak, kadli su se dvojica jahača približila ulazu u dolinu. Jedan od njih je nosio tamni ogrtač, a drugi je na sedlu imao ženu. Tamnokosu djevojku, koja nije dobrovoljno jahala s njim.

Conny se ukočio. Stajao je u sjeni, pa ga nisu mogli opaziti. Prošli su kraj njega i zaustavili su ispred druge, susjedne pećine.

Odsjaj vatre iz njihove pećine obasjao je muškarce, ali i ženu. Conny Trampas je ugledao njezino lice i isti tren se stresao. Prepoznao je osobu koju su dvojica bandita dovela sa sobom.

Zarobljenica je imala svezane ruke. Kane Goring grubo ju je svukao s konja, a tada joj desnu ruku stavio oko bokova. Viknuo je svom pratiocu da se pobrine za konja i gurnuo očajnu djevojku prema ulazu u pećinu.

Trampas je potrčao prema pećini u kojoj je bio Slim.

– Šta misliš, Slim, koga sam upravo vidio? – viknu uzbuđeno.

– Nemam pojma!

– Vicky Murray, kćerku tvog bivšeg šefa!

– Nemoguće! – Slim je skočio na noge. – Gdje je?

– Prijeko, u drugoj pećini. Dvojica momaka su je dovela. Svezana je, Slim.

– Siguran si da je to Vicky?

– Nema nikakve sumnje.

Slim je izvukao kolt iz korica. Izvadio je stare metke iz bubnja i stavio nove. Htio je biti siguran da će oružje zaista dobro funkcionirati.

XXIV

– Ne buljite u nju kao da je duh – reče Kane Goring ostalim banditima koji su zinuli kad su ugledali djevojku. – Od mesa i krvi! – smijao se dok je gurao djevojku u pećinu.

Ta pećina je bila veća od one u kojoj su stanovali Shaggy i Karbunkel. I viša. Imala je osim toga, mnogo udubljenja i prostorija. Masivni granitni stupovi podupirali su tamni svod.

Vicky je teturala. Momci koji su u podzemnim prostorijama sjedili oko vatre, bili su još mršaviji i lošije su izgledali od Goringa i Slatterlyja. Kose su im bile duge i masne. Pili su jeftin viski. Vjerojatno već dugo vremena nisu vidjeli ženu.

Vicky Murray je bila sada u njihovim rukama. Znala je što to znači. Iznenada je očajnički vrisnula, istrgnula se Goringu iz ruku i potrčala prema izlazu. Njezin besmisleni pokušaj bijega završio je u naručju

Slatterlyja, koji je upravo ulazio u pećinu. Pohlepno ju je stao milovati po oblinama tijela.

— Ne diraj, djevojku, Chet! — poviče Kane Goring. — Najprije će biti moja. Ti je možeš imati poslije. A i ostali, za pedeset dolara, naravno. Vjerujem da vam to zadovoljstvo neće biti preskupo.

I te kako su bili voljni uživati u kolaču koji im je bio ponuđen, bez obzira na cijenu. Oduševljeno su zamumljali i počeli kockati koji će od njih poslije Goringa i Slatterlyja biti prvi. Svi su imali dovoljno novaca.

— Za tebe je zabava besplatna, Chet — reče velikodušno Goring. — Samo pripazi da nas oni izvana ne bi smetali.

Slatterly se nacerio, te krenuo prema izlazu iz pećine. Goring je zgrabio djevojku za ruku i povukao je u udubljenje u pećini. Bacio ju je na ležaj od suhog lišća, a onda izvukao revolver i nož i odložio ih u stranu.

— Sigurno je sigurno — reče smiješeći se. — Mogla bi doći na ideju da me pošalješ na onaj svijet.

Nakon tih riječi bacio se na uplakanu djevojku.

— Ne! — viknu prestravljeno — molim vas, nemojte!

— Ali Goring se samo cinično smijao, brutalno je držeći za ruke.

— Ritanje i otimanje neće ti ništa pomoći! Jesi li shvatila?

Vicky se očajnički branila, a onda je ponovno počela vriscati. Vrištala je sve dotle dok je Goring nije dva puta snažno udario u lice. Tek onda je zašutjela, ali se i dalje branila. Otpor joj je popuštao. Na ivici nesvjestice, od straha je širom otvorila oči, gledajući u zlikovca koji je klečao nad njom, držeći joj zapešće željeznim stiskom, ali nije osjećala bol. Mislila je na ono što će doći, što se ne može izbjeći.

Goringu se nije žurilo. Sada, kada je konačno došao do svog cilja, nije važno da li će to biti minutu prije ili minutu poslije. Htio je uživati u svakom trenu.

— Ranije si me uvijek izbjegavala — reče pun mržnje i poruge. — Ponašala si se prema meni kao prema konjskoj balegi. Nisam bio dovoljno dobar za kćerku jednog rančera. Ali danas djevojko, obećajem ti, danas ću razoriti tvoj ponos.

Poniziti bespomoćnu djevojku, to je bio pravi užitak za njega. Zadovoljit će konačno svoju mržnju prema Joeu Murrayu.

— Ti, sotonu! — protisnu Vicky na rubu plača.

Buljila je u njega izbezumljena od straha i odvratnosti.

— Svuci se! — zapovjedi joj. — Dolje s krpama, ili ću ti ih ja zderati! — Ispustio je djevojku i čekao. — No, što je? Zar ti zaista moram pomoći?

No, u tom času začuli su se hici. Tupo su odzvanjali revolverski hici, a onda se začuo nečiji krik.

I Goring ih je čuo. Pustio je Vicky, te skočio kao oparen. Na ulazu u pećinu ugledao je dvojicu, kojima su se koltovi još pušili u rukama. Bili su to Malone i Trampas.

Banditi oko vatre prestrašeno su skočili, a onda poletjeli prema oružju. Samo su ga dvojica uspjela dohvatiti. Ostali su doživjeli sudbinu Cheta Slatterlyja, koji je pogođen na nekoliko mjesta, ostao ležati na ulazu u pećinu.

— Slim! — poviče djevojka kad je začula detonaciju.

Vidjela je kako se Goring sagiba da uzme svoj revolver. Htjela ga je preduhitriti, ali on ju je ljutito odgurnuo u stranu. Glavom je udarila o stijenu i pala onesviještena na tlo.

Goring je dohvatio kolt, kleknuo i zapucao na Trampasa. Ovaj se zanjihao. Metak ga je pogodio. Goringov sljedeći hitac je promašio, jer ga je Slim pogodio u rame. Goringov metak završio je u stijeni, od koje se odbilo mnoštvo sitnih kamenčića, koji su se kao kiša rasuli po tom dijelu pećine i pogodili jednog od Goringovih drugova. Momak je zaurlao kao da ga režu, a onda pao na tlo.

Slim je osjetio kako mu je nešto očešalo obraz. Pojurio je još dublje u pećinu. Ponovno je

izbjegao Goringovo tane. Sad je bio u boljem položaju za pucaj.

Zločinac je kriknuo i ispustio revolver. Zateturao je, zavrtio se oko sebe, a onda pao koliko je dug i širok u vatru koja je gorjela na sredini pećine. Zavaladala je tama.

Bitka je završila. Više nitko nije pucao. Slim je povukao Goringov leš iz vatre. U odsjaju plamena, koji je opet zaplesao, vidio je rupu na njegovom čelu.

A onda je ugledao Vicky. Brižno ju je podigao i položio na pokrivač.

Rana na glavi je jako krvavila. S mukom je otvorila oči. Kad je prepoznala Slima, nasmiješila se.

— Slim — prošapta i utonu opet u nesvijest.

Trampas je dobio metak u desnu stranu grudi. Pluća su mu bila probijena, tako da je na ustima imao krvavu pjenu.

— Do vraga, momče, rekao sam ti da te se to ništa ne tiče — reče Slim grubo.

Ranjenik se nasmiješio.

— Ta nisam te mogao pustiti samoga. Trebao si me, kao što sam i ja trebao tebe. To je samo mali revanš.

— Budi tih! — prekinu ga Slim — ne miči se!

— Mislim da je bolje da ga ostavimo ovdje — javi se odjednom Shaggy iza njegovih leđa.

— Mrtve ćemo iznijeti, a onda ćemo vidjeti što se da učiniti za tvog prijatelja.

XXV

Svitalo je sivo i hladno jutro. Vatra je još gorjela. Kraj nje je ležao Trampas, pola budan, pola u nesvijesti.

Metak mu je još bio u grudima. Nitko nije htio pokušati da ga izvadi, jer to ne bi preživio.

– Ubili bismo ga – reče Shaggy Slimu. – Moramo ostaviti metak tamo gdje je. Samo liječnik ga smije dirati.

– A gdje je najbliži liječnik?

– U Castle Rocku, dan jahanja odavde. Mjesto se nalazi iza brda.

– U redu, krećemo odmah, tako da sam na večer ondje. Nadajmo se da će Conny...

Prije nego je krenuo na put, htio je još jednom vidjeti Vicky, koja je iscrpljena spavala na pokrivačima. Dugo je gledao u njezino ispaćeno, blijedo lice.

– Volio bih kad bih se samo mogao pobrinuti za nju – reče Shaggyju. – Ali znam da je kod vas u dobrim rukama. Odvedite je k ocu, on će vas nagraditi.

– Možeš se pouzdati u nas – odgovori stari.

Sve su se dogovorili. Shaggy i Karbunkel će otići s Vicky na ranč Anchor. Obojica su znali koliko je Slimu stalo do djevojke, a znali su i cijelu priču. Slim im je tokom noći sve ispričao.

– Možda bi je ipak trebao probuditi – predloži Shaggy

– mislim, da se oprostiš s njom.

– Ne, ovako je bolje. Recite joj da je volim. Ne, to ne. Recite joj neka me što brže zaboravi, jer nema smisla da voli čovjeka koji mora bježati preko granice.

Još jednom je pogledao Vicky, a onda pobjegao iz pećine kao da ga goni čopor vukova.

Krenuo je, vodeći za uzdu konja na kojem je ležao njegov ranjeni prijatelj.

Izišao je iz doline i jahao prema zapadu. Bio je to naporan put. Naprijed ga je tjerala nada da će pravovremeno stići u gradić Castle Rock.

Kad je popodne izišao iz brda, morao se na žalost uvjeriti da je Conny Trampas šutke umro.

Slim je u jednu usjeklinu nabacio drva i zapalio vatru. Kad se od vatre zemlje omekšala, nožem je počeo kopati plitku raku. Nakon dva sata mukotrpnog posla, bila je dovoljno velika. Zamotao je leš svog prijatelja u pokrivač i položio ga u grob.

Na odlasku je još jednom pogledao prema brežuljku gdje je stajao jednostavni križ načinjen od dvije suhe grane. Mislio je utučeno, kako li su neke stvari u životu besmislene. Spasio je prijatelja od vješala, da bi nekoliko dana zatim umro od metka.

XXVI

Tri mjeseca već su prošla od tog događaja. Slim je pobjegao u Novi Meksiko, gdje je u Santa Feu našao posao kao timaritelj konja kod kompanije Wells Fargo.

Završio je svoj dnevni posao i uputio se u salun u blizini, u kojem je običavao svakog dana utažiti žeđ. Novine novijeg datuma ležale su na šanku. Vjerojatno ih je neki putnik ostavio ondje. Slim ih je uzeo i otvorio. Odmah je uočio naslov tiskan velikim crnim slovima.

– »Pronađene ljudske kosti na Running-Creeku!«

Slim je počeo čitati kao u vrućici.

»Nedavno su dvojica kauboja s ranča Anchor, Tim Shaggy Webb i Mike Karbunkel Taylor na istočnoj obali Running Creeka otkrili nešto jezovito. Radi se o ostacima ljudskog skeleta, koji je pronađen nakon što se snijeg otopio. Najvjerojatnije se radi o ostacima čovjeka po imenu Will Bunton.

S tim u vezi treba se sjetiti ubojstva koje se desilo početkom ove godine u gradu Kiowi, i koji je izazvao mnogo uzbuđenja u ovom kraju. Pomoćnik šerifa MacBrain ubijen je na ulici jedne zimske noći vršeći svoju dužnost. Osumnjičen je odmah nezaposleni kauboj Conny Trampas i uhapšen. Iako je poricao svaku krivnju, osuđen je na smrt vješanjem.

Trampas je tvrdio pred porotom da nije on, nego Will Bunton ubio pomoćnog šerifa. Bunton je poginuo na bijegu iz Kiowe, jer su ga napali gladni vukovi. No Trampasu se nije vjerovalo, jer su indicije govornice protiv njega. Jednoglasno je osuđen na smrt. Kako je već javljano, noć uoči smaknuća, oslobodio ga je iz zatvora njegov prijatelj Slim Malone i od onda o njima nema nikakva traga.

Pronađeni ostaci skeleta bacaju posve novo svjetlo na cijeli slučaj. Pogotovo dokazuje da je tada zaista stradao čovjek u vučjim raljama, u čije postojanje se nije htjelo vjerovati.

Da li je pravda zakazala? Da li je Bunton zaista bio ubojica pomoćnika šerifa? Postavlja se također pitanje, nije li Trampas cijelo vrijeme govorio istinu?«

Dalje je članak bio krcat pojedinostima koje, međutim, Slima više nisu zanimale. Kritizirali su površnu istragu i žurbu u izvršenju kazne, odnosno postavljeno je pitanje da nije Slim Malone ipak pravilno postupio kad je pomogao Connyju Trampasu da pobjegne? Jer je time spriječio vješanje nedužnog čovjeka.

– Slim!

Glasni povik ga je trgnuo iz misli. Pogledao je i nasmiješio se barmenu.

– Što je?

– Već te po treći put pitam što ćeš popiti, do đavola!

– Daj nam obojici po pivo.

– I mene častiš? – čudio se gostioničar.

– Da, Gus, za rastanak.

XXVII

Vicky Murray stajala je na brežuljku iza kuće i gledala zamišljeno u humak ispred sebe, na koji je upravo položila stručak poljskog cvijeća.

Bio je to grob njezinog oca. Rančer je prije tjedan dana umro u najboljim muževnim godinama, kako se to kaže. Nikad nije bio bolestan, nikad nije posjetio liječnika, jedino je u posljednje vrijeme bio dosta mrzovoljan. Točnije, od one noći kad je u strašnom nevremenu izgubio svu svoju stoku. To nije mogao preboljeti. Vjerojatno je to uzrokovalo srčani udar, kojem je podlegao.

Vicky Murray je morala preuzeti cijelu odgovornost, ali nije bila uvjerena da će imati dovoljno snage da očuva ranč od propasti.

Kauboje je otpustila rano u proljeće, jer više nije imala sredstava da ih plati. Osim toga, bez stoke nema posla makar ne za tako mnogo ljudi.

Na ranču su ostali samo Shaggy i Karbunkel. Dovedi su Vicky kući prije tri mjeseca. Joe Murray im je iz zahvalnosti dao stan i hranu cijele zime. Sad su lako mogli naći drugi

dobro plaćeni posao. Ipak su radije ostali na ranču Anchor da pomognu jednoj djevojci.

Čula je topot konja. Pomislila je da se Shaggy i Karbunkel vraćaju s pašnjaka. No odmah je vidjela da se prevrila. Bio je to samo jedan jahač, mladić tamne kose na crnom pastuhu.

Zaustavio se nasred dvorišta i pogledao prema kući. Vicky je mislila da sanja.

– Slim! – viknu punim grlom – Slim Malone!

Čuo ju je i okrenuo se u sedlu. Pognao je konja prema brežuljku.

– Slim!

– Vicky! – Skočio je s konja i potrčao prema njoj. Čvrsto ju je uhvatio za ruke i zagledao joj se u oči.

– Vicky, možeš li mi oprostiti?

– Oprostila sam ti već davno!

Sretno se nasmijao i htio je zagrliti, ali onda mu je pogled pao na grob.

– Moj otac – objasni. Ispričala mu je o njegovoj smrti i o tome kako je sada na ranču.

– Ostaješ ovdje? – upita bojažljivo. Vidjela je kako klima i odahnula. – Ali moraš ići šerifu, Slim.

– Od njega upravo dolazim – odgovori nasmijano. – Kao što vidiš, nije me strpao u zatvor. Kaže da se ne sjeća da sam ga ikad udario. A što se tiče Trampasovog oslobodenja,

nekako će se već riješiti. Prema njegovom mišljenju, bit će oslobođen svake krivnje.

Imali su još mnogo toga reći jedno drugom. Tek kad je sunce zašlo za horizont, krenuli su u kuću.

U sumrak su se Shaggy i Karbunkel vratili na ranč. Lica su im se razvukla u osmijeh dok su se pozdravljali.

– Imamo novog šefa na ranču i novu stoku!

– Novu stoku? – Vicky ih je gledala ništa ne shvaćajući.

– Da. Odnosno, imamo bazu za početak. Munja nije uništila

cijelo stado. U jednoj skrivenoj dolini pronašli smo priličan broj grla. Osamdeset i jedno!

– Nešto ćemo još kupiti – reče Slim optimistički – pa ćemo početi nanovo.

– Pomoći ćemo vam pri tom – javi se Karbunkel. Htio je još nešto reći, ali je zinuo od čuda kad je vidio kako se ljube Slim i Vicky.

– Zatvori oči, ti nespretnjakoviću – počne ga grditi Shaggy – ili gledaj na drugu stranu! Stari Shaggy krenu prema kući zadovoljno zviždeći.

NOVO!

Magazin EROTIKA donosi odabrane
erotske priče, stripove i humor stranih i
domaćih autora.

erotika

ljetu '84

NOVO! Magazin EROTIKA na novinskim kioscima!

U PRIPREMI:

John G. Jullian:
PRODAVAČ SMRTI

